

lluita

Quan els treballadors fan vaga, no és que no vulguin treballar, sinó que volen fer-ho en millors condicions.

Francesc Layret

obrera

CCOO defensa el sistema públic de pensions

- **CCOO de Catalunya** fa nou anys seguits que presenta davant la Sindicatura de Comptes els seus comptes auditats
- **Entrevista** al Gran Wyoming, presentador de televisió entre altres moltes coses
- **Els pressupostos antisocials** de la Generalitat consoliden les retallades a Catalunya

Torna la tempesta!!!!

OCTUBRE-DESEMBRE 2013

ENTREVISTA 4

Gran Wyoming "Todas las decisiones que toma Rajoy están encaminadas a una minoría que tiene el trabajo de desmontar el estado del bienestar"

CONVENIS COL·LECTIUS 6-7

CCOO fija sus objetivos para la negociación colectiva en el 2014

EMPRESSES 9

Forta conflictivitat en temps de crisi

OCUPACIÓ 10-11

Catalunya perd 45.000 persones ocupades en un any

Cal una nova llei del sistema d'ocupació de Catalunya i del SOC?

ELS COMPTES PÚBLICS 12-13

Els pressupostos antisocials de la Generalitat consoliden les retallades a Catalunya

POLÍTICA SOCIAL 16-17-18

El Govern del PP vol fer una reforma de les pensions basada en la reducció del poder adquisitiu dels pensionistes actuals i futurs

Mobilitzacions contra la reforma de les pensions i per uns pressupostos de caire social a Espanya i Catalunya

SECTOR 23

La ampliación de los horarios comerciales pone en jaque al comercio de proximidad

SECTOR 24

Serveis públics: el negoci davant l'interès general

TERRITORI 27

Taula rodona a Lleida, la llengua: cohesió o confrontació

editorial

Recuperació, per a qui?

Des de l'estiu són moltes les veus del Govern i dels representants dels poders econòmics que ens estan llançant el missatge de la recuperació, de la llum al final del túnel, del final de la crisi...

Però les dades no ho reflecteixen ben bé així. L'economia de l'eurozona encara és molt feble i pateix greus desequilibris entre els diferents països. Per això el Banc Central Europeu ha abaixat els tipus d'interès i la Comissió Europea ha donat un toc d'atenció al Govern alemany perquè incentivi el consum intern com a resposta a la situació d'estancament econòmic.

A escala de l'Estat espanyol les dades no fan preveure una recuperació ni a curt ni a mitjà termini. Podríem dir que hi ha algun signe que marca que podem estar arribant a tocar fons, però si no canvien les polítiques ens hi podem estar durant molt temps.

I per a la majoria de la ciutadania la situació econòmica està empitjorant. Atur, pobresa, rebaixes salarials, retallades de serveis públics i de drets, desigualtat social és la realitat en què es mou el nostre país, gràcies a unes polítiques que prioritzen pagar els deutes financers abans que atendre les necessitats de les persones.

Al costat de l'economia real hi ha qui sí que està fent negoci amb aquesta crisi: els inversors i especuladors que compren immobles i negocis a baix preu; els empresaris que demanen que es canviïn les lleis per treure més suc a les seves inversions; les grans fortunes d'aquest país que continuen eludint i evadint impostos; les empreses que fan beneficis a base de retallar plantilles, drets laborals i defraudar en la contractació...

Per això el 2014 continuarà sent un any de lluita i resistència davant de les polítiques regressives dels governs i de les actuacions empresarials que continuen retallant drets. I també serà un any de reivindicació d'unes altres polítiques a Europa, a Espanya i a Catalunya que incentivin el consum intern, promoguin un altre patró de creixement econòmic i evitin el desmantellament de l'estat del benestar. ■ **Dolors Llobet**

CCOO de Catalunya fa nou anys seguits que presenta davant la Sindicatura de Comptes els seus comptes auditats

Per novè any consecutiu i en el marc de l'actuació persistent de CCOO de Catalunya per aconseguir transparència en l'ús dels recursos públics que garanteixin la independència econòmica i l'autonomia de les organitzacions socials, aquest sindicat ha presentat els seus comptes auditats de l'any 2012 a la Sindicatura de Comptes de Catalunya.

Malgrat no tenir-hi cap obligació legal, CCOO de Catalunya continua fent aquesta actuació any rere any per exigir al Govern de la Generalitat el compliment del compromís de transparència pel que fa a la utilització dels recursos públics per part de les organitzacions sindicals i empresarials.

CCOO reclama aquesta transparència des del 2005, any en què el sindicat va començar a presentar voluntàriament els seus comptes auditats a la Sindicatura. El sindicat proposa una llei de participació institucional que creï mecanismes per fomentar la transparència dels recursos públics, com la informació pública anual al Parlament de Catalunya i a la Sindicatura de Comptes dels recursos atorgats a les organitzacions sindicals i empresarials, fent-hi constar el volum, l'orientació i la justificació, i també l'obligatorietat de totes les organitzacions sindicals i empresarials que accedeixin a recursos públics a dipositar anualment en un registre oficial i públic els seus pressupostos i els seus comptes auditats.

Compliment del pressupost

A 30 de setembre, CCOO de Catalunya havia complert al 100% amb el seu pressupost per a l'any 2013. Un pressupost equilibrat que preveia uns ingressos de 22.953.804 euros i unes despeses de 22.683.248 euros. Tal com ja vam informar, les quotes que paguen els nostres afiliats i afiliades representen el 61% dels ingressos (13.917.096 €), mentre que les subvencions institucionals només representen un 10% del total (2.395.225 €). En l'apartat de despeses, cal destacar la de personal, que representa un 49% del total (11.063.128 €), i els serveis rebuts per formació, que representen un 15% del total (3.415.492 €).

Investigació interna en els ERO d'Andalusia

CCOO va presentar les conclusions i les recomanacions de la Comissió d'Investigació interna creada per analitzar l'actuació del

sindicat en els expedients de regulació d'ocupació (ERO) a Andalusia. Segons aquest informe, no existeixen indicis d'enriquiment de les persones imputades en les actuacions processals, i aquestes no formen part de cap trama de repartiment de subvencions. S'ha detectat, això sí, algun desordre en les facturacions que s'han fet a instàncies que no corresponien i, per tant, cal millorar aquestes actuacions, però en cap cas hi ha una vinculació amb asseguradores o constructors.

CCOO, mitjançant el seu secretari general, Ignacio Fernández Toxo, ha assegurat que si es detecta qualsevol irregularitat en l'actuació d'algun membre del sindicat, aquest serà ferm i prendrà les decisions que corresponguin. De fet, en algun cas hi ha indicis de conducta reprovable, però dues d'aquestes persones ja no estan afiliades a CCOO i n'hi ha una altra que no ho ha estat mai. En els dos únics casos que afecten dos afiliats del sindicat, les seves federacions ja han iniciat la tramitació d'expedients sancionadors.

Cal recordar que els sindicats no són els que posen en marxa els ERO (el 99% dels ERO s'inicien a instància de l'empresa, dels quals menys del 10% són a Andalusia), però tenen l'obligació i el deure de vetllar pels interessos dels treballadors i les treballadores. A més, aquesta intervenció ha de ser especialitzada i no n'hi ha prou amb la presència de sindicalistes. Cal l'actuació de gabinets jurídics, econòmics i actuarials, i tot això té un cost. El sindicat factura serveis, no cobra comissions com ha entès la instrucció judicial. Les despeses han de recaure en les empreses que presenten un ERO i no sobre els treballadors i les treballadores.

La Comissió d'Investigació del sindicat ha analitzat els fets que s'han conegut fins al moment, però CCOO ha decidit mantenir-la oberta durant el temps que duri la instrucció judicial en curs. ■

“Todas las decisiones que toma Rajoy están encaminadas a una minoría que tiene el trabajo de desmontar el estado del bienestar”

GRAN WYOMING

es, entre otras muchas cosas, presentador de televisión

El Gran Wyoming (José Miguel Monzón) es médico, humorista, actor, director, escritor, músico y presentador de televisión. Actualmente dirige y presenta en La Sexta el programa de éxito *El intermedio*.

■ **El éxito de *El intermedio* es indiscutible. ¿Crees que la falta de pluralidad informativa de las diferentes cadenas ayuda a que este programa, y algún otro, como *Salvados*, sea una ventana de aire fresco? ¿Son refugios antiaéreos ante la invasión de tertulianos desmadrados?**

Puede ser. Pero fundamentalmente porque creo que no nos están contando la realidad, y esto es muy importante. Aquí, independientemente de esta crisis, está ocurriendo otra cosa, que es la transformación profunda de la sociedad al margen de la crisis, esto que ellos llaman *cambios estructurales profundos*. La coartada es luchar contra el déficit cuando resulta que los datos históricos demuestran que este déficit no es el peor que hemos tenido, ni mucho menos. Estos son cambios que no se abordan de una forma co-

yuntural, a corto plazo hasta que se salga de la crisis. Son cambios que han venido para quedarse. Y es una cosa progresiva: digamos que empiezan con lo elemental, lo segundo es la privatización de la política y lo tercero es la privatización del Estado, la abolición del Estado, que es ponerlo todo en manos de la “pasta”.

■ **¿Cuál es el perfil del telespectador de *El intermedio*?**

Creo que es la gente normal que está alarmada y que no es insensible a la injusticia. Esa gente está viendo la realidad, después ve los medios de comunicación y entiende que no reflejan lo que está pasando. Y nosotros, hasta cierto punto, somos un pequeño consuelo porque tratamos las cosas que pasan desde el humor. Pero contamos cosas que pasan y cedemos tiempo a eso. Los informativos, cada vez más, se están llenando de sucesos y están eludiendo que el drama está en otro lado.

■ **¿Hay que alegrarse por la desaparición de un medio de comunicación como Intereconomía Televisión?**

No. No me alegro en absoluto. En primer lugar porque hay gente que se va a la calle y esto siempre es triste, y en segundo lugar porque dan opiniones diferentes y allá cada uno. No comparto la mayoría de las cosas que dicen, pero comprendo que deben existir. Por supuesto.

■ **¿Qué ha provocado la desafección**

de la ciudadanía por la política?

¿Cuál debe ser el camino de la democracia para que el ciudadano vuelva a sentirse partícipe de las instituciones y del propio sistema?

No estoy muy seguro de si ha sido una desafección de la ciudadanía hacia la política o de la política hacia la ciudadanía. Aquí han habido cosas que se podrían haber evitado y no se ha hecho. La burbuja inmobiliaria no se quiso parar porque las cifras eran buenas y en teoría todo el mundo se beneficiaba de ello. Se ha podido evitar la privatización de la sanidad y no se ha querido hacer desde ningún partido político que tenía la posibilidad de hacerlo. La ciudadanía ha visto como, en efecto, quedaba totalmente desprotegida por un conjunto de políticos que no hacen otra cosa que hacer leyes, pero que no les amparan. Ha sido una reacción de la gente ante una política que no mira por el bien común.

■ **Pobreza, paro, desahucios, corrupción, sufrimiento... Cada vez hay más ricos en España a la vez que muchísimos más pobres. Botín dice que en España entra dinero a paladas y el Banco de España asegura que hemos salido de la crisis. ¿Esto es una crisis o es una estafa?**

No es mentira que entre dinero a paladas en España. El problema es dónde va ese dinero. Igual que ha entrado mucho dinero de Europa, pero ¿dónde ha ido? Ha ido

a salvar unos bancos cuya gestión todavía tenemos que investigar y saber qué ha ocurrido. Lo que está pasando, insisto, es la privatización de la política. En América ya empezó hace tiempo con los grandes lobbies, que son los que pagan las campañas electorales. No las paga el Estado, las pagan los particulares. Esos políticos se deben a esos particulares. Aquí está ocurriendo una cosa bastante parecida. El gran poder, el dinero, el capital, llámese como se quiera, es quien tiene toda la fuerza, todo el poder y todo trabaja en función de eso. Todas las leyes, todas las decisiones que toma Rajoy están encaminadas a una minoría que tiene un trabajo que hacer, que es desmontar el estado del bienestar, porque ahí hay un negocio espectacular del que todos dependemos. Y lo van a privatizar. Cuando hablabas de la desafección de la ciudadanía por la política es porque la gente está viendo que esto no se está parando. Lo que ha sido una estafa ha sido el programa electoral. Gente que promete una cosa y, no es que no la haga, es que está haciendo lo contrario de lo prometido. El ciudadano ve como la política no le ampara, la justicia no le ampara y también está al servicio de... Y esto cada vez es más evidente.

■ **¿Qué papel deben desempeñar los sindicatos en este momento?**

Al margen de lo que han hecho mal o bien, sin duda son un objetivo a batir por la derecha de este país. Casi podría decir que sindicatos y Gran Wyoming estamos en la misma diana.

(Sonríe) Una de la parte del concierto que se está siguiendo para acabar con todo esto es abolir los sindicatos, acabar con ellos. La solución no la tengo en la mano, lo que sé es que hay una campaña de desmantelamiento de arriba abajo, ya que es fundamental que la gente esté desunida. Durante mucho tiempo la gente se ha abandonado y el futuro es una cosa que hay que conquistar y no sé si la gente está preparada para ello.

■ **La mayoría de la ciudadanía catalana reclama el derecho a decidir. ¿Qué opinas del momento que se vive en la relación Catalunya-España? ¿Existen ciertamente desequilibrios históricos entre el**

Estado y Catalunya o esto es otra cosa?

Hay un desequilibrio histórico pero creo que no tiene que ver con esta cuestión. En todos los países del mundo las partes ricas se quieren marchar. Es algo universal. Jamás es la parte pobre de un país la que quiere la secesión. Este es un discurso que desde el nacionalismo, en este caso de derechas, se vende muy fácil. ¿Por qué tenemos que repartir? Si no repartiéramos viviríamos mejor. Esto, al final, funciona. Es el mismo discurso que se hace con los inmigrantes o con todo lo demás. Es como cuando la gente dice "hay que dar trabajo primero a los de aquí". De hecho están surgiendo asociaciones de extrema derecha que ayudan solo a los españoles. El sentimiento nacionalista lleva siempre a lo mismo, es egocéntrico. Solo hay un caso en que la parte pobre se ha querido separar, que ha sido Eslovaquia. Chequia era la parte rica y estos señores le plantearon la independencia. Se la dieron al día siguiente, no hubo debate. Se la concedieron y en la Unión Europea nadie puso la menor pega y nadie habló, no hubo presiones de ningún tipo. Si ya ha habido casos, ¿por qué no tienen que haber más? Por otro lado, el derecho a decidir es incuestionable. Lo que es absurdo es que un pueblo pertenezca a un estado solo porque lo mande un ejército. Eso no lo comparto en absoluto, esté en la Constitución o en la Biblia, me trae totalmente sin cuidado. Y como tercer elemento tenemos la cuestión política de fondo. Frente al estado actual de las cosas, con la crisis que hay y el déficit que se arrastra, los recortes se buscan como coartada de una injusticia de mal reparto de los fondos, que es mentira, ya que CiU los hace porque esa es su política, no lo olvidemos. Puede recortar de donde le dé la gana, pero siempre lo hace de la sanidad, la educación, los servicios sociales, es ahí donde se mete mano. ¿Cuál ha sido la propuesta fiscal de Convergència i Unió para abordar la crisis? ¿Cuál ha sido la respuesta ante las grandes fortunas? ¿Cuál ha sido su propuesta respecto de los paraísos fiscales? El propio partido que gobierna Catalunya tiene unos problemas de corrupción tremendos. No tienen ninguna respuesta para todo eso. Solo tienen una que es "Madrid no nos da

lo que necesitamos para tener una sanidad decente" y eso es falso. A su vez en la política que se hace en Madrid el partido que gobierna pone todo de su parte para que todo el mundo se quiera marchar.

■ **Dame una receta para salir de esta. ¿Qué hay que hacer para dar un cambio y combatir tanta injusticia?**

Lo que hemos llamado estado del bienestar fue el producto de la gente. Eso lo puso la gente ahí, no fue una concesión del estado. Exactamente igual que las jornadas laborales, los fines de semana libres, las jubilaciones, las pensiones, todo esto lo ha conseguido la gente, no lo olvidemos. Y cuando pensábamos que todos estos pasos eran irreversibles, y el tópico de que la libertad hay que conquistarla todos los días era un poema muy bonito, vemos que en realidad es así. En cuanto se baja la guardia triunfa el enemigo.

“Los sindicatos, sin duda, son un objetivo a batir por la derecha de este país.”

Con qué desfachatez están diciendo ahora que hay que jubilarse a los 70 años y quitar el salario mínimo, que quiere decir cobrar menos de 600 euros por trabajar 8 horas, en este mundo y en las circunstancias actuales. Está claro de qué va cada uno. El Partido Popular trabaja exclusivamente para la CEOE, no trabaja para los ciudadanos, trabaja de espaldas a ellos. La crisis, evidentemente, se va a solucionar, pero cuando se habla de crisis se habla de economía. Lo que no se va a solucionar nunca desde esos planteamientos políticos es la situación de los ciudadanos. No van a volver a tener la sanidad, la educación, ni los servicios sociales porque esta gente no los quiere. Esta es una realidad y no se están equivocando. Mucha gente dice que lo están haciendo mal, pero en realidad lo están haciendo muy bien, ya que esa es su política, su camino y su meta, y quién no entienda eso, allá él. Y atención, siguen siendo la primera opción de voto para los españoles, y ese es el problema. ■ **Emili Rey**

CCOO fija sus objetivos para la negociación colectiva en el 2014

Recientemente hemos celebrado nuestras jornadas anuales de negociación colectiva. En esta ocasión, se trataba de orientar y dar criterios, a las comisiones negociadoras de los convenios colectivos, de los problemas derivados de las modificaciones introducidas por las sucesivas reformas laborales y, muy especialmente, por la Ley 35/2010, pasando por el RDL 7/2011 y finalizando con la Ley 3/2012.

Unas reformas que tienen como objetivo debilitar el sistema de negociación colectiva, rompiendo los escenarios, los equilibrios y las pautas de comportamiento existente entre sindicatos y patronal.

Reformas que, desde mi punto de vista, no son coyunturales, sino estructurales, y en consecuencia han llegado para quedarse, alterando de forma radical el funcionamiento de la negociación colectiva, disminuyendo la tasa de cobertura y reduciendo el número de convenios sectoriales o el contenido de los mismos. También, favoreciendo la negociación regresiva, eliminando la ultraactividad forzosa y facilitando los descuelgues del convenio. Y, finalmente, reforzando el ámbito de negociación en la empresa frente al sectorial: convenio prevalente de empresa, descuelgue en la empresa de más materias, fomento de la negociación informal, etc.

Falta de respeto a lo pactado

A esta situación hay que sumarle la fuerte crisis de interlocución patronal a la que nos enfrentamos, que se manifiesta en una tendencia a la disgregación de las organizaciones patronales sectoriales y que lleva consigo una nueva cultura de huida del convenio colectivo, de violación y de pérdida de respeto a lo pactado, afectando de forma directa a la capacidad de interlocución tanto de las patronales sectoriales como de carácter general.

A pesar de ello y en un escenario adverso, hemos conseguido mantener viva una parte muy importante de las unidades de negociación, tanto sectoriales como de empresa. Las movilizaciones del pasado 23 de mayo, caracterizadas como jornada de lucha por la defensa de la ultraactividad de la negociación colectiva y contra el bloqueo de los convenios, fue un éxito de participación que además de permitirnos el inicio del desbloqueo de una parte importante de los convenios colectivos sectoriales que se negocian en Catalunya, también conseguimos la apertura de negociaciones que dio lugar a la firma del Acord per al suport i acompanyament als processos de negociació col·lectiva en ultraactivitat firmado por las organizaciones sindicales y patronales de Catalunya (CCOO, UGT, FOMENT, PIMEC) y la Generalitat de Catalunya.

Es por ello que la actual situación, la tenemos que convertir en una oportunidad y superar algunos comportamientos culturales de nuestra organización que suponen debilidades, superando el síndrome de aislamiento en que viven ciertos sectores su negociación colectiva, activando la fuerza del sindicato general sobre la base de la cooperación entre estructuras.

Si coincidimos que lo que está amenazado es el propio derecho a la negociación colectiva, nuestra preocupación debe centrarse en defender, en primer lugar, lo que podemos denominar "elementos centrales de la negociación colectiva". En este sentido, una aproximación a los elementos estructurales del convenio colectivo nos llevaría a centrarnos prioritariamente en varios aspectos.

Vigencia de los convenios colectivos: ultraactividad

Hay que garantizar la ultraactividad del convenio colectivo, prorrogándolo hasta que sea sustituido por un nuevo convenio, y corregir, en lo posible, las regulaciones pactadas más débiles.

No obstante, en los casos de finalización de la vigencia de un convenio colectivo que estemos manteniendo artificialmente, deberíamos de tener en cuenta la posibilidad de prescindir de ellos, incluyéndolos en otros convenios que sean compatibles.

Inaplicación del convenio colectivo

Hay que garantizar los procedimientos de intervención sindical en los procesos de inaplicación del convenio colectivo, este es otro elemento central.

Aunque entendemos que la regulación dada por la Ley 3/2012 a las inaplicaciones de las condiciones de trabajo que establezcan los convenios colectivos atenta contra los derechos cons-

titucionales como la libertad sindical y la fuerza vinculante de los convenios, es importante que dotemos a los convenios colectivos de instrumentos que garanticen de forma efectiva procedimientos de negociación en periodos de consulta, como el número mínimo de reuniones que se han de celebrar durante este periodo, garantizar la presencia sindical en las comisiones negociadoras cuando no exista representación legal de los trabajadores regulando requisitos y formalidades que dificulten las comisiones sin presencia sindical, garantía de documentación exigible antes de iniciar el periodo de consultas etc.

En el supuesto de discrepancias, hay que garantizar la remisión al Tribunal Laboral de Catalunya o bien a los órganos tripartitos con presencia de la autoridad laboral, que en el caso de Catalunya es la Comissió de Convenis Col·lectius del Consell de Relacions Laborals.

Modificación sustancial de las condiciones de trabajo

Los cambios producidos por la Ley 3/2012 otorgan un poder ilimitado al empresario para aplicar las modificaciones sustanciales de las condiciones de trabajo.

En los convenios colectivos planteamos introducir procedimientos específicos para afrontar estos procesos si son de tipo colectivo, así como mejorar las condiciones para los casos individuales. Para las modificaciones de carácter colectivo tenemos que procurar ampliar el tiempo de consulta, establecer tipos de documentación mínima exigible según el tipo de la causa y pretensión empresarial de modificación, regular la intervención de la representación legal de los trabajadores y las organizaciones sindicales en el proceso.

Incrementos salariales

En un contexto generalizado de crisis económica persistente, y que en ningún caso se puede prever su mejora en el corto y medio plazo, los incrementos salariales son un instrumento que puede ayudar a la salida de la crisis en mejores condiciones para el conjunto de trabajadores y trabajadoras.

Las propuestas de incremento salarial deben considerarse en función de la situación económica del sector o de la empresa. La crisis económica no puede ser excusa para que sectores y empresas se instalen en una dinámica de presión salarial a la baja, sin corresponderse con sus datos económicos, y como mínimo han de cubrir las expectativas del IPC dadas por las diferentes fuentes económicas (FUNCAS, FMI, OCDE, etc.). En concreto, hay que tener en cuenta el contexto general de crisis en que se encuentre la economía catalana, la situación económica concreta de cada sector o empresa, el II Acuerdo para el empleo y la negociación colectiva, el AIC en Catalunya y las previsiones del IPC. En cuanto a las cláusulas de revisión salarial, estas están sufriendo una importante reducción, en torno al 40%. Es necesario que los salarios no sufran más pérdidas de poder adquisitivo, y para ello es necesaria su vinculación al IPC real.

Otros temas que es necesario incluir

Otros elementos de referencia que cabe tener en cuenta en la negociación colectiva para el 2014 son la estructura de la negociación colectiva, la flexibilidad interna, las comisiones paritarias, el empleo, la salud laboral, la movilidad y el medio ambiente, la igualdad, la jubilación y la previsión social complementaria y la responsabilidad social de las empresas. ■ José Cachinero

La patronal del metall de Barcelona no vol negociar els salaris

La patronal del sector del metall de Barcelona, la Unió Patronal Metal·lúrgica (UPM), ha posat tots els entrebancs possibles perquè s'arribi a un acord en les negociacions en relació amb els increments salarials dels propers tres anys per als treballadors del sector.

La Federació d'Indústria de CCOO de Catalunya i la de l'MCA-UGT han dut a terme diverses assemblees, mobilitzacions i jornades de vaga per exigir a la patronal barcelonina que reconsideri la seva posició radical i desbloquegi la negociació salarial.

A més, s'ha obert una via judicial, paral·lela al procés de mobilització social, ja que s'ha presentat, davant la Direcció General

de Relacions Laborals de la Generalitat de Catalunya, una demanda conjunta de conflicte col·lectiu contra la patronal per incomplir els acords de revisió salarial del 2012. En la demanda es reclama a la UPM que faci efectiu el pagament del deute corresponent a aquesta revisió salarial al més aviat possible.

CCOO no entén l'actitud immobilista de la patronal metal·lúrgica de Barcelona, que aboca el sector a una situació de conflicte, i lamenta que no segueixi

l'exemple de les de Tarragona i Girona, on el desbloqueig de la qüestió salarial ha permès centrar els esforços en la negociació del primer bloc de matèries que han d'estructurar el Conveni del metall de Catalunya.

Acord en l'ERO de CatalunyaCaixa

A principis del mes d'octubre, i gràcies a diverses mobilitzacions dels treballadors i treballadores així com a la posició ferma de CCOO durant el procés de negociació, es va signar l'acord de l'ERO a CatalunyaCaixa.

Aquest acord implica, entre altres qüestions, que es redueixi el nombre d'empleades i empleats afectats, una millora en les condicions de les baixes voluntàries o la limitació de la mobilitat geogràfica forçosa.

Així, CCOO considera que aquest acord, que representa un gran esforç per a la plantilla, contribuirà a la viabilitat i el futur de l'entitat. I és que l'objectiu era clar: que les persones que treballen a CatalunyaCaixa no tinguessin condicions pitjors que les de les d'altres entitats en processos similars. ■

La posició de CCOO ha estat ferma durant la negociació

Reclamar els sous impagats davant el domicili de l'empresari no és delictu

El Jutjat número 1 de Sabadell ha dictat una sentència en la qual absol onze treballadors de l'empresa Construcciones Rubio-villa per haver reclamat els sous que els devien davant el domicili de l'empresari.

Els treballadors van utilitzar la tècnica de l'*escrache* o escarni públic per denunciar la seva situació i fer visible davant els veïns l'actitud de l'empresari, que no els volia pagar. Així, es van concentrar en diverses ocasions —durant els mesos de març, abril i maig d'aquest any— davant la seu social de l'empresa, que coincidia amb el domicili habitual de l'empresari, per demanar que els pagués els sous que els devia. Aquest, però, es va sentir assetjat i els va denunciar per coaccions i injúries.

Els treballadors van acudir a CCOO de Catalunya, i el Gabinet Jurídic del sindicat els ha defensat i ha aconseguit que siguin absolts dels delictes que se'ls imputaven.

Segons la sentència, no s'ha pogut provar que els treballadors insultessin l'empresari ni que tinguessin actituds violentes o el coaccionessin perquè els pagués el que els devia. Per contra, sí que es destaca que les protestes dels treballadors denunciats estan emparades pels drets fonamentals d'expressió, reunió i manifestació i que no han comès cap delictu actuant tal com van fer. ■

La llarga lluita de Panrico

Durant les darreres setmanes ha tingut força repercussió mediàtica el conflicte de Panrico. La direcció de l'empresa va deixar de pagar nòmines i va anunciar un expedient de regulació d'ocupació (ERO) que afectaria els gairebé 2.000 treballadors i treballadores de tot l'Estat.

A Catalunya, la plantilla de la planta de Santa Perpètua de Mogoda va iniciar una vaga indefinida, acompanyada per diferents protestes a Santa Perpètua i al Parlament de Catalunya.

La Federació Agroalimentària de CCOO de Catalunya continua fent costat als treballadors i treballadores de Panrico i mostrant-los la seva solidaritat, per tal que les conseqüències d'aquest ERO, que s'està negociant a Madrid, siguin les mínimes. ■

Força conflictivitat en temps de crisi

Tot i els anuncis precipitats i interessats que diuen que ja estem al final de la crisi, a CCOO seguim comprovant amb preocupació que aquesta tardor moltes empreses i sectors estan en situació de conflicte.

És el cas dels treballadors i treballadores que estan lluitant per defensar el seu conveni i les seves condicions laborals, com passa a la funció pública, al metall de Barcelona o als sectors de begudes refrescants, xarops i orxates de la província de Barcelona o d'adobs. També els empleats i empleades d'ambulàncies són al carrer per denunciar com la patronal vol mantenir els seu marge de benefici, o el personal de l'Administració de justícia, que fa vaga per un servei públic de qualitat.

La Federació de Serveis a la Ciutadania (FSC) ha sortit al pas per criticar les retallades a Aena o Renfe i Adif, o per donar suport a les plantilles de Televisió de Catalunya i Catalunya Ràdio, l'Agència Catalana de Notícies (ACN), l'empresa ServiKart —concessionària del servei de carros portaequipatges de l'aeroport del Prat—, o l'Ajuntament de Sant Quirze del Vallès.

A la indústria, cal fer notar el suport sindical als treballadors del manteniment de l'enllumenat públic de Barcelona (en destaca el cas de l'empresa Imes Aapi), als de Mecalux —empresa de Cornellà especialitzada en emmagatzematge—, als d'Alstom Transport de Santa Perpètua de Mogoda, als de Caesma (Cables Especials del Maresme) o als dels fabricants de components per a automoció U-SHIN, d'Abrera, i Delphi Diesel Systems, de Sant Cugat. A més, la Federació d'Indústria s'ha manifestat amb el sector miner del Bages, per la continuïtat de l'activitat, dels llocs de treball i del respecte al medi ambient.

CCOO ha impulsat mobilitzacions contra els expedients de regulació d'ocupació (ERO) al Banc Sabadell o a l'empresa de construcció FCC, SA (serveis centrals). La Federació de Sanitat s'ha oposat a la privatització de l'Hospital Clínic de Barcelona o a la reducció d'activitat de l'Hospital de Viladecans, i s'ha situat al costat del personal de la residència Nova Reus, de Reus, a la qual la Generalitat ha retirat l'acreditació. Al comerç i hostaleria, hem defensat els treballadors i treballadores del complex hotel·ler Juan Carlos I, de Barcelona; del Grup Guitart Hotels, de Lloret de Mar; de Ricoh España, de Sant Cugat, o d'Eurest Colectivida-

des, SL, de Girona. I al sector tèxtil i químic, hem fet costat a les plantilles de Sati Grupo Textil, SA, de la Garriga, i de la Federació Farmacèutica de Terrassa.

Exemples positius

Aquestes mobilitzacions donen els seus fruits, com les millores que aconsegueixen els treballadors i treballadores del Sistema d'Emergències Mèdiques (SEM), que veuen prorrogat el seu conveni col·lectiu, el personal vetllador a centres educatius, que podrà veure com augmenta la borsa d'hores que demanava, o les empleades i empleats de la neteja d'edificis i locals de Catalunya, que han aconseguit un principi d'acord amb les patronals. Són tres petits exemples en què, gràcies a l'acció sindical, la defensa dels drets socials i laborals en surt reforçada. ■

Catalunya perd 45.000 persones ocupades en un any

L'Enquesta de població activa (EPA) del tercer trimestre d'aquest any indica que s'ha reduït el nombre d'aturats a Catalunya. Concretament hi ha 32.500 persones menys a l'atur que en el trimestre anterior, cosa que significa una disminució del 3,7%, però encara hi ha un total de 840.500 persones sense feina.

A Espanya les dades mostren que hi ha 5.904.700 persones aturades i una taxa que arriba al 26%. A Catalunya la taxa d'atur se situa en el 22,8%, 0,8 punts menys que en el trimestre anterior, però 0,3 punts més que en el mateix període de l'any passat. Si comparem les dades amb les del 2012, l'atur ha pujat en 100 persones com a conseqüència de la temporada d'estiu i no per culpa d'un canvi de tendència del mercat de treball.

En relació amb les dades de la població ocupada veiem que aquesta augmenta en 52.000 persones més que el trimestre anterior. Així observem que l'ocupació

s'ha incrementat en un 1,9% a Catalunya i en un 0,2% a la resta de l'Estat.

En comparació amb l'any passat, l'ocupació s'ha reduït en 44.800 persones, cosa que suposa un 1,6% menys. A Catalunya la taxa d'ocupació és del 48%, xifra que representa 1,2 punts percentuals més que el trimestre anterior però 0,1 punts menys que el 2012.

Pel que fa referència a la contractació, durant el tercer trimestre del 2013, el nombre de persones treballadores assalariades amb contracte indefinit s'ha reduït en 406.200 i el de persones amb contracte temporal ho ha fet en 79.300.

La poca creació d'ocupació que es produeix és precària, es destrueix ocupació indefinida i a temps complet i es creen llocs de treball de menys qualitat, amb ocupació temporal i parcial

Eufòria injustificada

Les dades de què disposem no ens permeten saber com evoluciona la temporalitat en el mercat de treball a Catalunya, però la tendència del conjunt de l'Estat no mostra signes que ens facin pensar en la reactivació de l'economia, la creació de nous llocs de treball o en la sortida de la crisi, sinó més aviat en un empitjorament de les condicions laborals que no justifica l'eufòria que mostra el Govern del PP.

La destrucció dels llocs de treball de l'Administració pública (ensenyament, sanitat, etc.) té un greu impacte sobre el total de l'ocupació, afecta negativament la qualitat de vida dels ciutadans, en redueix els drets i fa incrementar l'atur.

CCOO recorda que la reforma laboral fa possible l'augment de la precarietat laboral i l'abús en la utilització de contractes temporals i a temps parcial. La poca creació d'ocupació que es produeix és precària, es destrueix ocupació indefinida i a temps complet i es creen llocs de treball de menys qualitat, amb ocupació temporal i parcial.

El sindicat exigeix que es persegueixi el frau, però no només el que puguin cometre alguns aturats que perceben prestacions o subsidis, sinó també el que va a càrrec d'empreses que utilitzen els contractes a temps parcial per cobrir jornades completes.

CCOO insta el Govern central i el de la Generalitat perquè centrin les seves polítiques en l'augment de les taxes d'activitat i ocupació ja que la pèrdua de població total i població activa, tot i que maquilla les xifres de l'atur, suposa un problema social i econòmic greu. ■

Nous punts d'informació i orientació per a treballadors i treballadores a l'atur

CCOO de Catalunya és el sindicat de les persones treballadores, tinguin feina o no.

Amb la intenció d'acompanyar els treballadors i treballadores que estan a l'atur en la seva recerca d'alternatives laborals, formatives i de protecció, posarem en marxa diversos punts d'informació per a persones aturades a Barcelona, Cornellà de Llobregat i Mollet del Vallès, en una primera fase.

En aquests punts s'oferirà assessorament i orientació

sobre recursos públics i privats per a la recerca de feina, sobre formació, prestacions, subsidis i ajuts, acreditacions de competències professionals, i descomptes i ajuts, entre altres qüestions.

S'habilitarà un punt de connexió a Internet per a la consulta d'ofertes de treball i formació, i per a l'elaboració de currículums. ■

Cal una nova llei del sistema d'ocupació de Catalunya i del SOC?

La xarxa d'ocupació ha d'estar clarament definida: qui en forma part, quin rol hi juga cada actor i com s'estableix la coordinació entre les administracions locals i autonòmiques amb la resta d'agents que hi intervenim

El Govern de la Generalitat ha presentat l'avantprojecte de llei del sistema d'ocupació de Catalunya i del Servei d'Ocupació de Catalunya (SOC). La necessitat d'una nova normativa és discutible, sobretot si tenim en compte que la norma en vigor, la Llei 17/2002, d'ordenació del SOC, en onze anys de vigència no ha estat plenament desenvolupada, sobretot pel que fa al paper que les organitzacions empresarials i sindicals més representatives hem de tenir en el sistema públic d'ocupació i en la concertació territorial, és a dir, la descentralització de les polítiques actives al territori i el paper que els diversos agents hem d'assumir. Però també perquè, sense negar que la realitat social, econòmica i del mercat de treball ha canviat de forma substancial al nostre país els darrers anys i que cal adaptar els instruments que han de contribuir a millorar les oportunitats de treball, hi ha una voluntat expressada pel Govern de reestructurar el SOC en uns termes que, a hores d'ara, no coneixem suficientment.

CCOO de Catalunya, com sempre, estem disposats a debatre i a fer propostes sobre el model d'ocupació perquè el projecte de llei que es debati al Parlament de Catalunya sigui el més beneficiós possible per als interessos d'aquells que representem: els treballadors i treballadores, tinguin feina o no, perquè millorin, en tots els casos, les seves oportunitats de treball.

Garantia i responsabilitat política

Per a nosaltres hi ha uns elements imprescindibles que un sistema d'ocupació ha de tenir: ha de ser públic; tot i que legalment es possibiliti la col·laboració publicoprivada, és a dir, que agències privades de col·locació amb ànim de lucre i sense, participin en la intermediació laboral, el servei ha de ser sempre de garantia i responsabilitat pública. Ha de fer-se compatible un sistema d'ocupació al servei de les persones, en primer terme, i de les empreses amb criteris d'eficiència i eficàcia, el que passa per la dotació de recursos humans, materials i pressupostaris suficients.

La xarxa d'ocupació ha d'estar clarament definida: qui en forma part, quin rol hi juga cada actor, com s'estableix la coordinació entre les administracions locals i autonòmiques amb la resta d'agents que hi intervenim, com es governa el sistema, quin grau de participació es determina i com s'avaluen les polítiques i els resultats.

La concertació territorial és essencial per garantir que les polítiques actives d'ocupació siguin útils. Cal proximitat, coneixement del territori, coordinació per evitar duplicitats i per garantir l'equitat. Han de definir-se espais de participació, planificació i execució de polítiques tot garantint el paper clau de les administracions locals.

Per últim, el sistema d'ocupació no pot ser un àmbit aïllat de la resta de polítiques públiques, sinó que cal establir clarament les vinculacions amb la resta de departaments, especialment amb el d'Ensenyament, ja que la formació és una de les principals polítiques actives d'ocupació. ■ **Cristina Faciabén**

Els pressupostos antisocials de la Generalitat consoliden les retallades a Catalunya

Els pressupostos mantenen les retallades i augmenten les privatitzacions. El 2014, l'educació, la salut i l'atenció social no milloraran i, en alguns casos, poden empitjorar, ja que no es podran atendre les noves necessitats derivades de l'empitjorament de la situació social

El projecte de pressupost per al 2014 que ha presentat el Govern de la Generalitat és, de nou, clarament antisocial. Malgrat la posada en escena del Govern anunciant que es prioritza la despesa social i que no incorpora noves retallades, aquest pressupost no és el que necessita avui Catalunya. La situació econòmica i social és enormement negativa: destrucció de capacitat productiva instal·lada, d'una banda, i atur, pobresa i desigualtat, de l'altra. Mantenir la restricció en la despesa i en la inversió no ajuda a superar la situació, al contrari: aprofundeix en la depressió econòmica i social en què ens trobem.

La despesa social per habitant retrocedeix al nivell de l'any 2004, situant-se en 1.901 € per habitant (un cop descomptada la despesa financera) i la inversió pública és la

mateixa que la dels anys noranta. El 2014, l'educació, la salut i l'atenció social no milloraran i, en alguns casos, poden empitjorar, ja que no es podran atendre les noves necessitats derivades de l'empitjorament de la situació social. No hi ha ni els recursos ni l'orientació cap a un canvi de model productiu, ja que no s'incorpora cap esforç pressupostari en R+D, infraestructures, formació, polítiques industrials, etc. Són, per tant, uns pressupostos que no permeten impulsar les polítiques públiques necessàries per donar resposta als problemes que té el país. El que cal són uns altres pressupostos que dinamitzin l'economia, garanteixin la protecció social i dotin suficientment els drets de ciutadania.

Límit de dèficit inassolible

El pressupost que s'ha presentat és la tra-

ducció acrítica del Pla d'estabilitat financera i pressupostària imposat per la Comissió Europea i ratificat per la Llei estatal d'estabilitat pressupostària. L'únic objectiu del pressupost és quadrar els números per complir un límit de dèficit inassolible (1%) i prioritzar el pagament dels interessos del deute. Els pressupostos mantenen les retallades i augmenten les privatitzacions. Mantenir el nivell de despesa del 2013 és consolidar les retallades que es van aplicar unilateralment al marge del debat parlamentari, ja que hem de recordar que el 2013 els pressupostos van ser la pròrroga dels del 2012 pactats per CiU i el PP. Ara, a més, per quadrar els números es pressuposta un increment d'ingressos d'uns 3.200 milions, 900 en impostos i taxes i la resta en venda d'actius de la Generalitat (sense concretar), el que pot comportar un

empitjorament en l'accés a determinats béns socials (algunes taxes) i una renúncia a ingressos futurs i a patrimoni públic.

Cal actuar contra el frau fiscal

Les propostes d'increment d'impostos són insuficients i no introdueixen els canvis de fons en un sistema fiscal poc progressiu i que manté importants bosses de frau i d'elusió fiscal. La proposta més important i que vol donar resposta a la crítica que vam realitzar quan es va suprimir és la recuperació de l'impost de successions. Però tot i ser positiva, la seva recuperació és només parcial i clarament insuficient, ja que no permet recuperar tot el que va retallar el primer Govern de CiU (l'any 2008 recaptava 897 M€ i el pressupost per al 2014 preveu 54 M€) i manté en part les bonificacions (en el cas dels cònjuges continua sent del 99%, és a dir que no paguen). Tanmateix l'augment de taxes, més enllà de l'efecte recaptatori, pot introduir en alguns casos efectes d'injustícia social si grava per activitats que poden limitar o excloure de determinades activitats determinats col·lectius, especialment si no van acompanyades d'excepcions, ajuts o beques personals, com és el cas de les taxes per estudiar a l'escola oficial d'idiomes,

el lloguer de la mateixa seu, en ocasions a preu superior al de mercat, o la venda d'empreses públiques rendibles, que, a banda de la pèrdua de control, deixaran d'aportar ingressos nets en un futur).

El Govern, però, s'esforça a justificar el pressupost. El seu principal argument rau en què els ingressos són una variable que no depèn de la seva voluntat política ni es determinen ací, per la qual cosa el que fa és aplicar els ingressos de la manera més justa socialment. No podem compartir aquesta argumentació, ja que ni és cert que no tinguem marge en els ingressos ni que l'aplicació que es fa en despesa social sigui la més justa socialment (podem parlar de beques, ajuts compensatoris, lluita contra l'exclusió social, etc.). En qualsevol cas, la caiguda dels ingressos es deriva de la caiguda de l'activitat econòmica però també de les opcions polítiques en relació amb la redistribució de la riquesa existent. Precisament per això, davant la caiguda de l'activitat econòmica general, derivada de l'enfonsament de la demanda interna, necessitaríem uns pressupostos en què la despesa pública estimulés la demanda privada amb activitat pròpia (la provisió de béns i serveis públics genera activitat directa i induïda en aprovisionament de

10 punts de diferència amb la UE (a Catalunya l'ingrés públic representa el 32% del PIB, davant del 44% de mitjana a la UE o del 54% a Suècia) no haurien calgut retallades. Per fer-ho es pot actuar sobre el frau fiscal (amb normes, controls i inspeccions) i establir figures impositives que gravin els sectors socials i les grans empreses que no contribueixen proporcionalment a la despesa social. Si tinguéssim el nivell de treball públic de la UE, la taxa d'atur seria la meitat de l'actual (a Catalunya només el 8,3% del total de treballadors i treballadores són empleats públics, per sota del 13% d'Espanya o del 16% de la UE), i la mateixa activitat pública social generaria activitat econòmica que ajudaria a mantenir el funcionament de l'economia per sobre de l'actual situació depressiva.

Malauradament, els pressupostos que s'ha presentat per al 2014 són antisocials. Ho són per voluntat política de qui els impulsa i els aprova. Instal·lat en el dogma neoliberal, pretén desregular, aprimar l'Estat i la cosa pública, mercantilitzar els drets, afavorir l'individualisme, etc. Darrere d'aquesta lògica ens imposen tant l'austeritat pressupostària i les retallades com la contrareforma laboral, la de les pensions o la de les administracions locals. Però no serem més competitiu abaixant costos laborals o desmuntant l'estat del benestar. El resultat de l'actual hegemonia del dogma neoliberal és més desigualtat i pobresa, i una major dualització social. Podem canviar aquesta lògica, a les empreses i a la societat. A l'empresa, organitzant sindicalment els treballadors i treballadores i pressionant per impulsar una major democratització de les relacions laborals i promovent processos d'innovació que se suportin en la qualitat de l'ocupació i no en la precarització. I a la societat, reclamant, amb propostes i mobilitzacions, que la riquesa existent es redistribueixi millor per bastir un estat del benestar que proveeixi els drets de ciutadania i generi progrés econòmic i social. Per això avui hem de denunciar i rebutjar aquests pressupostos i mobilitzar-nos amb altres entitats i organitzacions, ací a Europa, per canviar l'hegemonia de les idees, dels valors i de les polítiques. ■ **Joan Carles Gallego**

Els pressupostos que s'han presentat són antisocials per voluntat política de qui els impulsa i els aprova.

No serem més competitiu abaixant costos laborals o desmuntant l'estat del benestar

pel dret a examen de cicles formatius, per emissió d'informes d'estrangeria per reagrupament familiar o pel duplicat de la targeta sanitària, entre d'altres. Pel que fa a les privatitzacions, no s'ha concretat encara quines seran, però és una pràctica que pot acabar tenint efectes perversos (un exemple és la venda de les seus de consergeries, en què el comprador es garanteix

materials i de llocs de treball). En la situació actual, de caiguda dels ingressos, hauríem d'aprofitar per reformar a fons el sistema fiscal per aplicar la riquesa existent al país a polítiques de progrés econòmic i social i redistributives. Si ens haguéssim dotat de nivells d'ingrés públic sobre PIB similars als del nostre entorn econòmic i haguéssim escurçat els actuals en més de

Treball digne al Marroc: globalitzant la lluita sindical des de la cooperació

S'han distribuït els tríptics sobre el treball digne, tot arribant a llocs on semblava impensable poder dur a terme accions d'aquest tipus

Després d'un any d'execució, es conclou un projecte de la Fundació Pau i Solidaritat adreçat a promoure el treball digne al nord del Marroc. Els seus protagonistes han estat joves sindicalistes, homes

i dones, dels sindicats marroquins Fédération Démocratique du Travail (FDT) i Union Générale des Travailleurs du Maroc (UGTM). Junts han dissenyat i executat una campanya per tal de poder sensibilitzar i donar a conèixer els fonaments del treball digne als treballadors i treballadores de diferents sectors econòmics a Tànger i Tetuan. Sembla evident que sense una protecció dels seus drets laborals no serà possible defensar tampoc els drets dels treballadors i treballadores al nostre país. I existeix una innegable interrelació entre la situació de la classe treballadora arreu i les nostres pròpies condicions laborals en el marc d'una competència global a la baixa.

La redacció i l'edició de materials de sensibilització van ser les activitats preparatòries a les nombroses visites realitzades a diferents centres de treball, com ara

tallers tèxtils, de fabricació de sanitaris o ports de pesca. Amb determinació i orgull han distribuït els tríptics sobre el treball digne, tot arribant a llocs on semblava impensable poder dur a terme accions d'aquest tipus, en els quals, a més, hi han obtingut resultats significatius. De fet, s'han aixecat expectatives sobre les possibles millores que, amb una acció sindical adequada i organitzada, es podrien obtenir a cada centre de treball. Tot això s'ha realitzat en un context de precarietat i de difícil presència sindical, com pot ser la zona franca de Tànger.

El projecte, cofinançat per l'Ajuntament de Barcelona i dut a terme conjuntament entre la Fundació Pau i Solidaritat i la Fundació Sindicalistes Solidaris, ha reforçat un important i favorable clima d'unitat sindical amb resultats bons per a tothom.

■ **Michela Albarello**

El servei assegurador de

Avantatges exclusius per a afiliats/ades:

Assegurances per a particulars

- Auto
- Llar
- Caravanes
- Accidents personals
- Vida
- Estalvi i pensions
- Protecció professional per a docents

Assegurances per a empreses, autònoms i col·lectius

- Comerços i oficines
- Pimes
- Vida i accidents col·lectius
- Convenis col·lectius
- Cursos de formació
- Rendes de prejubilació
- Multiriscos
- Comunitats de propietaris
- Responsabilitat civil
- Protecció nòmina (treballadors i treballadores de les administracions públiques i altres col·lectius)

Assegurem amb valors:

- Pertanyem a MAIF, MACIF i Unipol, líders de l'Economia social a Europa, amb 21 milions d'assegurats.
- Fons de solidaritat per als assegurats que es troben en una situació econòmica precària com a conseqüència d'un accident.
- Garantia de protecció d'assegurances per atur, gratis amb les pòlisses.
- Invertim sense ànim especulatiu i amb criteris ètics.

**Informa't al teu sindicat
o als telèfons:**

**901 500 400
93 496 47 97**

La tragèdia torna a evidenciar la necessitat d'una política d'immigració europea

És trist, però ho hem de constatar. El debat sobre una política d'immigració europea tan sols marca l'actualitat a cop de populisme o de tragèdia, com la de Lampedusa. Només quan s'enfonsa un vaixell de fugitius o algun partit d'extrema dreta pretén capitalitzar la incertesa i la precarietat de la població, la immigració recupera la centralitat que li pertoca dins la Unió Europea. Aquest és un dels grans tabús estatals. Un àmbit exclusiu que no es vol deixar anar, ni compartir, ni coordinar. Un dels pocs reductes sagrats que queden als estats membres i que té a veure amb la por de perdre la pròpia identitat. No obstant això, aquest entossudiment surt molt car a la ciutadania europea. En primer lloc, perquè comporta impotència a l'hora de fer front a la desgràcia que massa sovint s'escenifica a les nostres platges i fronteres. En segon lloc, perquè alimenta un discurs xenòfob que avui criminalitza els extracomunitaris, però que, sens dubte, demà s'acarnissarà també sobre les ciutadanes i ciutadans autòctons. Finalment, perquè el fet de no disposar d'una política d'immigració europea impedeix definir i executar les polítiques que demana l'actual tendència demogràfica, per garantir la sostenibilitat i solvència del nostre model social.

Subjecte de segona categoria

La competència estatal a l'hora d'escollir qui accedeix al propi territori arrossega les suspicàcies per part dels altres estats. El treballador o treballadora extracomunitari és, en l'àmbit europeu, un subjecte de segona categoria, a qui manquen drets i sobra precarietat. Justament és aquest l'objectiu d'aquells que sempre treuen profit de la desigualtat. Per això és fonamental garantir un estatus idèntic per a tots els treballadors i treballadores que comparteixen una mateixa realitat laboral. Ho sabien molt bé els que van crear, fa vint-i-set anys, el Centre d'Informació per a Treballadors i Treballadores Estrangers a CCOO de Catalunya (CITE). I aquest és també avui el missatge que cal traslladar quan es pretén crear a Europa un únic mercat laboral. En aquest sentit, l'experiència desenvolupada pel CITE és un referent important. Per la seva coherència, per la seva força i per la seva utilitat. Europa necessita urgentment una única política d'immigració. Mentre els estats no entrin en raó, serà necessari desenvolupar una xarxa europea que doni assistència als treballadors i treballadores mòbils i migrants, i que sensibilitzi davant els valors que li són inherents, a la immigració i a la mobilitat. Aquesta és la visió del projecte A4I de la Confederació Europea de Sindicats. Una important experiència pilot europea que compta amb el CITE i CCOO de Catalunya com a socis i que es posa en marxa aquest 13 de desembre. ■ **Ricard Bellera**

És fonamental garantir un estatus idèntic per a tots els treballadors i treballadores que comparteixen una mateixa realitat laboral

Homenatge pel 75è aniversari del comiat de les Brigades Internacionals

El passat 26 d'octubre va tenir lloc a Barcelona un acte commemoratiu del 75è aniversari del comiat de les Brigades Internacionals. Concretament, va ser a la boca nord del túnel de la Rovira, on hi ha el monu-

ment dedicat a aquests soldats voluntaris vinguts d'arreu del món per lluitar, en la Guerra Civil Espanyola, a favor de la República i en contra del feixisme representat per Francisco Franco.

A l'acte, hi va haver diverses intervencions, entre elles la del secretari general de CCOO de Catalunya, l'actuació del Quartet Brossa i una ofrena floral. A l'acte també va participar un grup d'amics de les Brigades procedent del Club Ciclista Clarion (Gran Bretanya), alguns membres del qual van formar part de les Brigades Internacionals i van morir a la Guerra Civil. ■

El Govern del PP vol fer una reforma de les pensions basada en la reducció del poder adquisitiu dels pensionistes actuals i futurs

El Govern del Partit Popular ha aprovat el projecte de llei d'una nova reforma del sistema públic de pensions.

El PP pretén fer una reforma que només es preocupa de reduir la despesa per la via de tenir menors pensions actuals i futures, fent que els pensionistes perdin poder adquisitiu. Curiosament, la reforma oblida totalment com millorar els ingressos per reforçar el sistema de pensions i fer-lo sostenible en el futur.

La proposta de factor de sostenibilitat i d'índex de revaloració de pensions que fa el Govern central pretén, per una banda, allunyar les reformes de pensions de la Mesa de Diàleg Social i, per l'altra, convertir drets com el de la revaloració de les pensions en mesures discrecionals per part del Govern de torn.

L'esperit del Pacte de Toledo

Va ser el juliol de 1995 quan el Pacte Toledo va veure la llum. Un pacte històric aprovat per unanimitat de totes les forces polítiques presents al Parlament espanyol i amb el consens de les organitzacions sindicals i patronals més representatives. El Pacte de Toledo apostava pel manteniment del sistema públic de protecció social i avisava de la necessitat d'afrontar determinades reformes del sistema per garantir la seva eficàcia i el seu futur. Aquest Pacte venia a silenciar les veus apocalíptiques que vaticinaven la fallida del sistema públic de pensions, però que en realitat tenien un interès econòmic per vendre plans de pensions privats. Lluny de fer fallida, gràcies a les mesures introduïdes, el sistema de pensions ha tingut superàvit any rere any fins en fa dos. Ara compta amb un fons de reserva que arriba als 59.385 milions d'euros, però el Govern ja va utilitzar entre l'any 2012 i 2013 18.600 milions i es preveu que el 2014 utilitzi 6.000 milions d'euros més per pagar pensions.

L'1 de gener d'enguany va entrar en vigor el darrer Acord de pensions signat el 2011 per CCOO, UGT, la CEOE i el Govern. L'objectiu d'aquell acord era mantenir l'equilibri entre cotitzacions i pensions i així garantir la sostenibilitat del sistema de pensions. Sense perdre l'esperit del Pacte de Toledo, l'acord modificava aspectes com l'edat de jubilació ordinària de forma progressiva i en funció dels anys cotitzats, la vida laboral o les fórmules per calcular la pensió, i establia el factor de sostenibilitat del sistema a partir del 2027, any de desplegament definitiu de la llei. Aleshores els paràmetres del sistema es revisarien segons l'evolució de l'esperança de vida.

Els càlculs que ha fet CCOO indiquen que es produirà una pèrdua de poder adquisitiu de les pensions d'entre un 14,8% i fins a un 28,3% els propers 15 anys

Però el Govern del Partit Popular ha obeït més als interessos de les entitats financeres i d'assegurances que no pas a les necessitats del sistema i de les persones, i ha decidit impulsar una reforma del sistema de pensions del tot innecessària.

Noves fórmules per calcular la pensió

El Govern introdueix noves fórmules per calcular la quantia de les pensions futures i també les presents.

D'una banda, es proposa aplicar l'anomenat factor de sostenibilitat. Aquest és el càlcul d'un índex basat en l'esperança de vida

als 67 anys i que s'utilitzaria per calcular la base reguladora de la pensió. Això vol dir que si l'esperança de vida creix, la pensió inicial serà menor. Aquesta mesura es posaria en marxa a partir del 2019 i només afectaria els nous pensionistes.

L'altra mesura és el que es coneix com l'índex de revaloració de les pensions. Una nova fórmula per fixar la revalorització anual de la pensió que tindria en compte l'evolució de la inflació real, com es fa ara, però també altres elements com els ingressos, el nombre de pensions, la diferència entre les noves pensions i les que causen baixa, o el dèficit o superàvit del sistema entre d'altres. Això es començaria a aplicar a partir del 2014 i afectaria a tots els pensionistes.

No es parla d'ingressos

Les mesures que es proposen se centren, exclusivament, a reduir la despesa, i s'obvia qualsevol mesura de millora d'ingressos que pugui reforçar la sostenibilitat del sistema de pensions. Aquests ajustaments de costos suposaran, a la pràctica, una important pèrdua de drets per a actuals i futurs pensionistes.

Els càlculs que ha fet CCOO sobre l'impacte de les mesures proposades pel Govern espanyol indiquen que es produirà una pèrdua de poder adquisitiu de les pensions d'entre un 14,8% i fins a un 28,3% els propers 15 anys, si no s'acompanyen de mesures addicionals de millora d'ingressos que puguin corregir totalment o parcialment els seus efectes.

El sistema de pensions té importants reptes de futur per abordar. Els desequilibris actuals entre ingressos i despeses que la conjuntura de crisi ha provocat i que les polítiques d'austeritat i empobriment de la ciutadania han agreujat requereixen ajustaments que no necessàriament han de suposar la pèrdua del poder adquisitiu de les pensions ni l'esgotament del fons de reserva de la Seguretat Social.

El Govern central sembla renunciar a les mesures de millora d'ingressos i intenta utilitzar la reforma del factor de sostenibilitat per corregir el dèficit que, conjunturalment, presenta el sistema de la Seguretat Social. El factor de sostenibilitat es va establir en l'Acord de pensions del 2011 per donar resposta als reptes estructurals del sistema, sobretot el demogràfic, a mitjà i a llarg termini, però no per resoldre l'actual conjuntura de crisi, que requereix mesures de millora d'ingressos.

Les propostes de CCOO

En aquest sentit, CCOO va traslladar a la Mesa de Negociació una bateria de propostes d'actuació a curt, mitjà i llarg termini, amb la perspectiva d'equiparar el percentatge del PIB que dediquem a la protecció social amb el de la resta de països del nostre entorn, passant de l'actual 10,2% al 13,5%, en el qual es troben aquests països.

L'objectiu de les nostres propostes d'increment d'ingressos és doble: a curt i a mitjà termini, ajudar a resoldre l'actual dèficit conjuntural que presenta el sistema de la Seguretat Social com a conseqüència de la destrucció d'ocupació derivada de la crisi econòmica i l'errònia política econòmica d'austeritat. I a mitjà i a

llarg termini, contribuir a millorar el finançament del sistema de la Seguretat Social, de manera que es garanteixi la sostenibilitat sense haver de recórrer a mesures d'ajustament caracteritzades per la retallada de prestacions i drets.

Algunes alternatives que planteja CCOO als factors de sostenibilitat i a l'índex de revaloració de les pensions són:

- D'aplicació immediata: l'increment temporal dels tipus de cotització per contingències comunes, mitjançant un esforç addicional compartit entre les empreses, els treballadors ocupats i l'Estat.
- D'aplicació progressiva: l'increment de la base màxima de cotització (mesura prevista en la reforma de pensions del 2011); convergència de la base mitjana de cotització del règim especial de treballadors autònoms amb la del règim general, també prevista en la reforma de pensions del 2011; assumptió per part de l'Estat de les despeses de personal de l'administració de la Seguretat Social; conversió dels programes de reduccions en la cotització en programes de bonificació a la contractació a càrrec de pressupostos generals de l'Estat).
- De caràcter estructural: polítiques de reactivació econòmica que ajudin a recuperar els tres milions de llocs de treball perduts en el que va de crisi a Espanya; lluita contra el frau associat a l'economia submergida; assumptió gradual en els pressupostos generals de l'Estat del finançament del nivell assistencial de les prestacions de mort i supervivència, i reforma fiscal, que suposa l'actuació estructural més determinant i necessària en l'economia espanyola i que determina la capacitat d'actuació en el conjunt de sistemes de protecció social i serveis públics. CCOO insta el Govern estatal a recuperar l'autèntic procés de diàleg social i a complir allò acordat el 2011 respecte del factor de sostenibilitat perquè no es limiti a mesures d'ajustament de la despesa, sinó també a mesures de millora d'ingressos com les que plantegem i que suposarien la minoració de l'impacte del factor de sostenibilitat i de l'índex de revaloració de les pensions. ■

Mobilitzacions contra la reforma de les pensions i per uns pressupostos de caire social a Espanya i Catalunya

La Confederació Europea de Sindicats, amb el seu president, Ignacio Fernández Toxo, al capdavant, va convocar unes jornades d'acció a tot Europa entre els dies 17 i 24 de novembre amb l'objectiu d'impulsar i activar el Pla d'inversions i creixement de l'ocupació de qualitat elaborat pel sindicalisme continental. Aquest Pla és una ambiciosa i detallada estratègia de reactivació econòmica per sortir de la crisi i posar punt i final a les polítiques d'austeritat, mitjançant una forta inversió anual i la creació de milions de llocs de treball en els propers deu anys.

En el marc d'aquestes mobilitzacions europees, a Catalunya es van convocar manifestacions el 24 de novembre a Barcelona, Tarragona i Girona, el 23 a Lleida i el 22 a Tortosa, amb l'objectiu de mostrar el rebuig frontal de CCOO, els altres sindicats que formen part de la CES i totes les organitzacions de la Plataforma Prou Retallades a la reforma de les pensions que prepara el Govern del PP i que significarà una agressió enorme al poder adquisitiu de les pensions i la sostenibilitat futura del sistema. En aquestes mobilitzacions, que van ser multitudinàries, es van reclamar també uns pressupostos de l'Estat i de Catalunya amb un caire social i que abandonin les retallades en sanitat, educació i serveis socials.

Els pensionistes i jubilats actuals també protesten

Els pensionistes i jubilats de CCOO estan duent a terme una campanya per a la recuperació de les polítiques socials i contra la reforma del sistema de pensions. En el marc d'aquesta campanya van convocar, conjuntament amb UGT, una concentració davant la Delegació de Govern de Barcelona, el divendres 18 d'octubre, on van intentar ser rebuts per algun responsable de la Delegació i lliurar un manifest, però només van rebre un número per fer cua en el registre. Davant d'aquesta manca de respecte, els pensionistes van anunciar noves accions de protesta.

Prèviament, la Plataforma Unitària de la Gent Gran de Catalunya va convocar una concentració davant del Departament de Benestar i Família de la Generalitat de Catalunya, on es va lliurar un document reivindicatiu a la consellera Neus Munté amb la demanda de recuperació de les polítiques socials perdudes.

El document recollia quatre demandes concretes: la recuperació de la prestació econòmica vinculada a centres residencials, inicialment paralitzada durant els mesos d'agost i setembre com a mesura provisional i que ha passat a ser indefinida; la recupera-

ció per a les persones dependents o per als seus familiars de les quanties a què tenen dret i que no han percebut; l'actualització de la quantia de l'indicador de renda de suficiència de Catalunya (IRSC), el referent econòmic per accedir i aplicar les polítiques socials (aquesta quantia està congelada des de l'any 2010); i que el Departament de Benestar i Família iniciï els tràmits legals necessaris per a la creació d'una renda garantida de ciutadania. ■

Més de 200.000 persones van participar a la manifestació de Barcelona el 24 de novembre

La gent gran es mobilitza en contra de les retallades de les pensions i de les polítiques socials

Més de 4.200 entitats socials reivindiquen que la pobresa és evitable

Amb motiu del Dia Internacional per a l'Eradicació de la Pobresa, el 17 d'octubre, entitats socials i de cooperació i col·lectius de professionals de l'àmbit social, agrupats en la plataforma Pobresa Zero, van organitzar un acte reivindicatiu amb el lema "La pobresa és evitable. Contra les desigualtats: justícia social".

Recollides 121.191 signatures per la renda garantida de ciutadania

El passat 25 d'octubre, els membres de la comissió promotora de la ILP per una renda garantida de ciutadania, acompanyats de fedataris, persones col·laboradores i representants de les organitzacions que hi han donat suport, entre elles CCOO, van registrar 121.191 signatures a l'oficina de l'IDESCAT perquè les validin. Amb aquest nombre s'ha superat en més del doble les 50.000 signatures que exigeix la normativa de les iniciatives legislatives populars a Catalunya.

Aquest èxit ha estat possible per l'esforç sostingut de milers de persones que han col·laborat arreu de Catalunya, i de l'activitat de suport i coordinació de gairebé un centenar d'organitzacions, plataformes unitàries i entitats de tot tipus i dels més diversos àmbits (moviment de persones en atur, sindicats, partits, moviment veïnal...). Aquesta tasca també va portar aquesta iniciativa a 38 ajuntaments perquè fos adoptada, entre aquests els de les grans ciutats de Catalunya.

Recordem que amb aquesta ILP es volen assegurar els ingressos mínims a les persones per fer front a les situacions de necessitat de qualsevol ciutadà.

Un cop l'IDESCAT validi les signatures, aquestes es portaran al Parlament de Catalunya perquè aquest prengui en consideració la proposta presentada.

I això és tot?

Evidentment la tasca perquè la ILP per la renda garantia de ciutadania sigui una realitat continua i continuarà: està previst que l'entrega de les signatures validades al Parlament sigui la culminació de les marxes d'aturats previstes al desembre i mentrestant se segueixen fent actes per explicar la proposta i pressionar les forces polítiques i el Govern.

Tot això amb l'objectiu d'empènyer i forçar perquè el Parlament de Catalunya admeti a tràmit i, posteriorment, aprovi una iniciativa legislativa sorgida de la societat civil i que regula un dret previst en l'article 24.3 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

■ **Miquel Puente**

Representants d'aquestes entitats –entre ells, Joan Carles Gallego, secretari general de CCOO de Catalunya, per evidenciar el suport del sindicat a la campanya– van trobar-se al davant de l'edifici central de Correos a Barcelona, on van llegir el manifest de la jornada i van lliurar una carta denunciant que la pobresa, que cada dia creix, també al nostre país, es pot evitar.

Després van anar al Parlament de Catalunya per mantenir una reunió informal amb els representants de la Comissió d'Acció Exterior, Unió Europea i Cooperació del Parlament, i ser rebuts per la seva presidenta, Núria de Gispert.

La plataforma Pobresa Zero que, actualment agrupa més de 4.200 organitzacions de l'àmbit de l'acció social a Catalunya, promoció de pau, defensa dels drets humans i cooperació per al desenvolupament, impulsa des de l'any 2010 accions de denúncia. ■

Les dones seran les principals víctimes de la reforma de l'Administració local

Una de les dades més dures que ens està aportant la crisi és la de l'empobriment irreversible de gran part de la població tant si és assalariada com si està aturada o inactiva. Del 2008 al 2012 el nombre de llars amb tots els seus membres actius en atur ha augmentat un 226% i el nombre de llars sense cap perceptor o perceptora d'ingressos ha augmentat un 63%. La taxa de risc de pobresa ha passat d'un 17,2% el 2005 al 29,8% el 2011 i per a les dones és més alta. La pobresa estructural també és més habitual entre les dones, especialment entre les més grans de 65 anys. Dins d'aquesta dada, hi tenen un lloc important les famílies monoparentals amb un o més infants a càrrec. El 2001, per cada 8 famílies monoparentals de dones n'hi havia 2 d'homes.

El projecte de llei per a la racionalització i sostenibilitat de l'Administració local comporta un atac frontal a la raó de ser de les administracions locals tal com afirma la Carta d'autonomia local del Consell d'Europa del 1985.

Gestores de la vida quotidiana

L'eliminació de competències, especialment als ajuntaments de menys de 20.000 habitants (a Catalunya, el 93,34% del total), tocarà directament la línia de flotació de les carteres de serveis municipals que donen resposta a les necessitats per al ple desenvolupament de la vida quotidiana, de la qual, encara avui, les dones som les principals gestores, i que se suma a les retallades de les polítiques de benestar social estatals i autonòmiques que han afectat fins ara la sanitat, l'educació i els serveis socials.

Es vol eliminar tot l'article 28 de l'actual Llei de bases que és el que aixopluga les polítiques públiques relatives a l'educació, la cultura, la promoció de la dona, l'habitatge, la sanitat i la protecció del medi ambient. I es volen eliminar també les polítiques de promoció de les dones i de la igualtat de gènere encara que sigui vulnerant lleis orgàniques com la d'igualtat, la Llei integral contra la violència de gènere, l'Estatut o la Carta europea per a la igualtat de les dones i els homes a la vida local, que afirma que les administracions locals són les esferes de govern més pròximes a la ciutadania i representen de tots els nivells d'intervenció el més adient per combatre les desigualtats.

Reducció de plantilles feminitzades

Desestabilitzar d'aquesta manera l'Administració local té un impacte de gènere important perquè voldrà dir acomiadaments, reducció de plantilles feminitzades i desequilibri d'un sector d'ocupació, el públic, que fins ara és el que manté la taxa d'ocupació més estable per a les dones.

Dificultar encara més la vida quotidiana té un impacte directe en el sector de població que majoritàriament dedica més del doble del seu temps de vida a la cura de les persones i al treball domèstic. Quan els recursos de salut, d'ensenyament o d'atenció social i a la dependència deixen de formar part del sistema públic i es privatitzen, aquest fet té un efecte directe sobre les dones i quan es redueixen les partides dedicades a les polítiques de dones i d'equitat de gènere, incloent les que intenten donar suport a les dones i noies que pateixen violència masclista, això també té un impacte irreversible sobre moltes vides.

Atacar el món local des del punt de vista de la democràcia també té un efecte pervers en la paritat i la igualtat d'oportunitats de les dones pel que fa a la participació sociopolítica. És evident que el món local ha vist incrementar en gran mesura la participació de les dones en política, i si els ajuntaments es converteixen en espais de gestió diferida, la política local tindrà els dies comptats. ■ **Alba Garcia**

Contra la violència envers les dones, compromís actiu

Aquest ha estat el lema de CCOO per commemorar el 25 de Novembre, Dia Internacional d'Acció per a l'Eradicació de la Violència Masclista. El context en què vivim continua sent molt negatiu, on les discriminacions socials i laborals envers les dones no solament no milloren sinó que, a causa de les polítiques que s'estan realitzant des dels governs de l'Estat i de la Generalitat, estan augmentant. Correm el risc de perdre molts dels avenços guanyats en anys. En aquest context, l'Observatori contra la Violència Domèstica i de Gènere del Consell General del Poder Judicial ha exposat que hi ha una lleugera disminució de les denúncies de la violència en l'àmbit de la parella, un 4%, encara que segueix l'increment de la violència contra les dones joves i, en un 12,13% dels casos, les denúncies es retiren. Això mostra les dificultats de les dones per accedir a la justícia. La situació de feblesa que hi ha en el món laboral també dificulta les denúncies de dones que poden patir violència.

El Parlament Europeu apuntava com a risc d'increment de violència les polítiques d'austeritat i la disminució dels drets socials. Són elements que es realitzen minvant els pressupostos, disminuint o anul·lant les polítiques d'igualtat i de prevenció i atenció a la violència envers les dones.

El compromís del sindicat se situa en el treball perquè les dones puguin gaudir d'una vida lliure de violència masclista, per a l'eliminació de la violència en el món laboral i en la pressió i l'acompanyament que fem perquè s'apliqui les mesures laborals per a les dones que pateixen violència en la parella.

A més del treball que realitzem des de la negociació col·lectiva i realitzant protocols de prevenció i d'atenció en casos d'assetjament sexual, estem en procés de relançar una campanya editant materials i realitzant una exposició itinerant, reorganitzant la nostra atenció a les dones que es troben en aquestes situacions. ■ **Carme Catalán**

La indignació social es manifesta a la vaga educativa del 24 d'octubre

Tota la comunitat educativa va participar a la manifestació

CCOO de Catalunya, juntament amb els sindicats més representatius del sector i amb el suport del Marc unitari de la comunitat educativa (MUCE), va convocar vaga general de l'educació (pública, concertada i privada) el dijous 24 d'octubre del 2013. Els estudiants també estaven convocats a les manifestacions unitàries, a través de les organitzacions AEP, AJEC, Sindicat d'Estudiants i SEPC.

Aquesta vaga volia evidenciar el descontentament social que generen les polítiques d'austeritat i les retallades en l'educació, i, especialment, la contrareforma educativa que el Govern espanyol ha portat al Congrés mitjançant la LOMCE. Per a CCOO, la LOMCE és una llei que va contra el professorat, l'alumnat, les famílies, el personal de suport educatiu, la investigació científica, etc.

Per les dades obtingudes, la vaga va afectar el 95% dels centres educatius de Catalunya. Més del 80% de les escoles bressol de Barcelona van haver de ser ateses per serveis mínims; a la resta de centres de 0-3 de la província de Barcelona (municipals, externalitzats i llars del Departament d'Ensenyament) la participació arribava a més del 40%. Als centres d'infantil i primària, el seguiment superava el 55%. Als centres de secundària, l'activitat

acadèmica va quedar gairebé paralitzada. A l'ensenyament concertat, el seguiment de la vaga era del 30%. Val a dir que l'afectació entre el personal laboral seguia les mateixes pautes que entre els docents.

Manifestacions multitudinàries

Un seguiment notable, per tant, que es veuria reforçat amb l'assistència massiva a les manifestacions convocades a Barcelona, Tarragona, Girona, Lleida i Tortosa. En el cas de Barcelona, més de 170.000 persones van anar des de la plaça de la Universitat fins al Pla de Palau cridant consignes contra les propostes del ministre José Ignacio Wert.

Cal destacar que la Federació d'Associacions de Mares i Pares d'Alumnes de Catalunya (FAPAC) i la Federació d'Associacions de Mares i Pares d'Alumnes d'Ensenyament Secundari de Catalunya (FAPAES) van fer una crida a les AMPA i les famílies a donar suport a aquesta vaga i mostrar el rebuig de la comunitat educativa als atacs que pateix des de fa tres anys l'educació pública al nostre país.

CCOO agraeix el compromís i la participació activa de pares i mares, alumnat, professorat i personal del lleure educatiu, que van assistir a aquesta gran mobilització contra les retallades i la LOMCE i en defensa d'una educació pública de qualitat. ■

Una sentència reconeix el dret a cobrar la paga extra retallada a les universitats l'any 2012

CCOO va presentar el passat 5 d'abril una demanda de conflicte col·lectiu contra la retallada de la paga extra de l'any 2012 que van patir els treballadors i treballadores de les universitats públiques catalanes. La sentència ha estat favorable i reconeix el dret a percebre la part proporcional de la paga extraordinària del mes de desembre del 2012 en la part meritada el 15 de juliol del 2012.

La demanda presentada al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya comprenia tot el personal laboral de les universitats públiques (PAS i PDI). Malgrat això, la sentència només feia referència explícita al

col·lectiu PAS-L. Davant d'aquest fet, CCOO va presentar una petició d'aclariment que ha estat contestada i que estableix, amb absoluta claredat, que la sentència afecta tant el PAS com el PDI laborals de les universitats públiques catalanes. Ambdós col·lectius sumen aproximadament 15.000 treballadors i treballadores.

CCOO ha demanat als rectors i a les gerències que acatin la sentència incloent-hi també el personal funcionari de les universitats, ja que CCOO ha presentat un recurs contenciós administratiu per la mateixa causa, amb els mateixos fonaments jurídics, davant del mateix tribunal. ■

CCOO aconsegueix ajudes econòmiques per als pescadors catalans quan no poden pescar perquè hi ha veda

CCOO de Catalunya ha signat un acord amb la Direcció General de Pesca i Afers Marítims de la Generalitat de Catalunya perquè els pescadors catalans rebin ajudes econòmiques durant els períodes en què no poden treballar per respectar els períodes de veda.

Fins ara, a Catalunya, els armadors dels vaixells eren els únics que es beneficiaven de les ajudes destinades al sector pesquer i, a diferència d'altres comunitats autònomes, els pescadors catalans en quedaven al marge.

Davant del greuge comparatiu i la injustícia que això suposava, CCOO –síndicat majoritari en el sector– va iniciar una campanya en diferents àmbits, per evidenciar de manera pública la greu situació dels pescadors i començar una recollida de signatures.

Amb l'acord aconseguit, si el Fons Europeu Marítim i de Pesca 2014-2020 preveu la possibilitat de subvencionar la paralització temporal d'activitats pesqueres, i els mariners fan la veda, aquests no hauran de gastar la seva prestació d'atur, ja que podran rebre els diners de l'ajuda que preveu l'acord.

A més, fins que s'arribi al període 2014-2020, a tots aquells mariners que tinguin esgotada la seva prestació per desocupació per la causa que sigui, se'ls atorgarà una ajuda econòmica que els permeti subsistir durant el període de veda.

CCOO de Catalunya valora molt positivament aquest acord i continuarà treballant per posar en funcionament la gestió del període 2014-2020 i també per millorar les condicions laborals dels treballadors del sector pesquer català. ■

La fatiga mata

El passat mes d'octubre, es va realitzar la setmana d'acció internacional contra els riscos que provoca la fatiga en els treballadors i treballadores del transport per carretera tant de mercaderies com de viatgers. CCOO va convocar arreu de Catalunya diverses actuacions durant el dia 8 d'octubre amb l'objectiu de mostrar quins són els riscos de la fatiga per als treballadors i treballadores del transport, donant a conèixer a quins perills s'enfronten dia rere dia provocats pels símptomes que causen la fatiga, els quals posen en perill la seva seguretat a la carretera. Esdevenint així una jornada de sensibilització i alhora d'exigència del compliment dels diferents reglaments vigents com l'eradicació de les "empreses-bústia", les quals trafiquen amb mà d'obra, o la regulació laboral dels treballadors i treballadores segons el país en què treballen i no per la seva nacionalitat. ■

Marina Isun

instituts
odontològics

PROMOCIÓ ESPECIAL

25% IMPLANTS
dte. ORTODONCIA
I PRÒTESIS

Vàlida fins el 31/03/2014. No acumulable amb altres ofertes.

22€

Higiene bucal
amb revisió
gratuïta inclosa

0€

Serveis gratuïts
1a visita, revisions i
radiografies intrabucales

20%

20% de descompte
en tot tipus
de tractaments

18

Finançament
Fins a 18 mesos
sense interessos

Condicions de client preferent per a afiliats/ades i familiars.

25 clíniques dentals al teu servei

facebook.com/institutsodontologics
@Ins_Odontologic

ATENCIÓ AL CLIENT
902 119 321 // www.ioa.es

Barcelona Diputació, 238

933 426 400

Girona C/de la Rutlla, 49

972 426 400

Manresa Mn.Jacint Verdaguer, 15

938 774 597

Vic Rda. Francesc Camprodon, 11

938 869 400

Barcelona Sardenya, 319

934 570 453

Badalona Av. Martí i Pujol, 254-256

933 894 331

Mataró Camí Ral, 530

937 577 181

Vilanova i la Geltrú Llibertat, 89

938 105 858

Barcelona Av. Madrid, 141-145

934 394 500

Cornellà Mn. Jacint Verdaguer, 6

934 741 932

Sabadell St. Joan, 23-29 1r 1a.

937 275 396

Barcelona Ramon Turró, 246

932 247 770

Granollers Pl. Josep Barangé, 10-11

938 793 228

Sant Boi de Llob. Mallorca, 40.

936 613 500

902 119 321 // www.ioa.es

Barcelona Neopàtria, 55

933 601 070

L' Hospitalet de Llob. Bruc, 51.

932 615 800

Terrassa Galileu, 213

937 333 368

Madrid, Alcalá, Zaragoza, Valencia, Castellón

La ampliación de los horarios comerciales pone en jaque al comercio de proximidad

Los últimos estudios y proyecciones del sector del comercio demuestran con claridad que el modelo por el que apuestan las grandes superficies comerciales y algunas comunidades gobernadas por el Partido Popular, como es el caso de Madrid, que tiene como norte la desregularización de horarios comerciales y la ampliación de las aperturas en domingos y festivos, es el que peor parado ha salido en estos tiempos de crisis económica y social. Y ello, a pesar de poner en jaque al comercio de proximidad que en demasiados casos se ha visto obligado a cerrar sus puertas con lo que ha supuesto en pérdida de empleo, tejido comercial en trama urbana y convivencia ciudadana. Está claro que este no es el modelo que nosotros defendemos. El nuestro es respetuoso con todos los formatos comerciales, además apuesta de manera clara por el comercio de proximidad que agrupa a la mayoría del sector, tanto comerciantes como trabajadores

Suficientes horas comerciales para comprar

Estamos a favor que los trabajadores y trabajadoras del comercio puedan conciliar su vida personal y la laboral y de la racionalización de los horarios comerciales. Con 72 horas de apertura comercial semanal quedan razonablemente cubiertas las necesidades de compra de las personas de este país y más si tenemos en cuenta que en la ley catalana de comercio hay suficientes

excepciones para cubrir cualquier hueco que pueda existir. En esta ley se permiten aperturas horarias más amplias (municipios turísticos, establecimientos comerciales de menos de 150 metros cuadrados y que no pertenezcan a cadenas comerciales, aeropuertos, puertos marítimos, estaciones de ferrocarril, tiendas de conveniencia y un largo etcétera). Por lo tanto no vemos la necesidad de un cambio de modelo por mucho que nos lo quieran vender las grandes empresas de distribución comercial.

Vida para todos los formatos comerciales

Estamos a favor de que todos los formatos comerciales quepan en la ley ya sean grandes, pequeños o medianos. Y de un comercio de proximidad, integrado y fuerte que permita a todas las personas, especialmente a aquellas que tienen dificultades de movilidad, su derecho a poder realizar sus compras, si así lo desean, sin necesidad de utilizar medios de transporte como puede ser el vehículo privado.

Queremos un comercio vivo y dinámico que junto a otros sectores de servicios como son la hostelería, la banca, las farmacias, las panaderías, las pastelerías, etc., ayude solidariamente a vertebrar y a hacer habitables nuestros pueblos y ciudades donde las calles y las plazas sean patrimonio de vida social y comercial de sus ciudadanos y ciudadanas. ■ **Manuel García Murillo**

L'èxit del sector del turisme se cimenta en el frau i la precarietat laboral

La crisi, des de l'òptica de l'empresariat del sector turístic, s'ha acabat. Solament la dificultat de l'accés al crèdit dels petits establiments introdueix algun interrogant. L'any 2013 ha viscut un augment important de visitants i pernoctacions, especialment de persones provinents de països estrangers que han compensat amb escreix la davallada de turistes nacionals il·lustrats per la crisi econòmica. Els visitants estrangers han crescut en un 2,64%, mentre que les pernoctacions d'aquest col·lectiu han augmentat fins un històric 5,02%.

Però la reforma laboral aprovada pel PP amb el suport de l'inestimable CiU ha proporcionat la destrucció d'ocupació fixa, que ha estat substituïda per contractes de curta durada i per més frau en la contractació com feia anys que no es detectava

en el sector turístic, amb la utilització massiva de contractes de mitja jornada quan en realitat es treballen molt més de les quaranta hores setmanals. Per això, sorprenentment, malgrat el creixement del turisme, el grau d'ocupació en el sector ha baixat un 0,47%, és a dir, hi ha hagut menys persones ocupades en l'hostaleria aquest estiu, malgrat ser un sector d'èxit. D'èxit per l'empresariat, no pas pels treballadors i treballadores, ja que l'augment de la productivitat s'ha incorporat exclusivament al benefici empresarial.

El frau com a norma

I és que trobem situacions tramposes en aquest sector, com ara les escoles de formació per al desenvolupament de pràctiques de l'alumnat, el qual s'acaba conatint en mà d'obra barata i sense drets

i que és usat massivament per substituir personal fix als hotels.

La Federació de Comerç i Hostaleria de CCOO de Catalunya ha reclamat que es doti la Inspecció de Treball i Hisenda dels recursos econòmics i humans necessaris per actuar amb contundència contra les pràctiques fraudulentament molt esteses en el sector de l'hostaleria. No sigui que acabem matant la gallina dels ous d'or per la via de la desregulació laboral salvatge en un sector on l'empresariat ja ha sortit de la crisi, però que està immers en una crisi social sense precedents. ■

Serveis públics: el negoci davant l'interès general

Quan l'any 2004 la Comissió Europea va publicar el Llibre blanc dels serveis d'interès general va deixar clara la seva visió de futur sobre els serveis públics: subordinar-los als principis de l'economia capitalista, imposant polítiques neoliberals sota la forma de plans d'austeritat o disciplina fiscal. Ja els successius governs de Felipe González (PSOE) i José María Aznar (PP), com a alumnes avantatjats de les polítiques neoliberals imperants a Europa, havien regalat al sector privat la banca pública i les empreses més rendibles.

Amb aquests antecedents, ens trobem amb un nou atac als drets dels treballadors i treballadores i de les persones més desprotegides de la societat en benefici de les classes dominants; un atac que aquesta vegada ha estat perpetrat pel Govern del PP. En aquest escenari, ens estan bombardejant diàriament sobre la ineficiència dels serveis públics i l'eficiència del sector privat sense cap argumentació científica que l'avalí, amb l'objectiu de justificar la privatització, és a dir, la transferència dels beneficis de les empreses o serveis públics a l'empresa privada. I dic els beneficis perquè quan hi hagi pèrdues no dubtaran a fer-les públiques i les pagarem entre tots.

Informe demolidor

La mateixa Comissió Europea, que fa dècades que defensa les bondats de la gestió privada i la ineficiència de la gestió pública, ha estat contradita per fonts acadèmiques contractades per ella mateixa amb resultats demolidors per als interessos de qui defensen les polítiques privatitzadores. L'informe afirma que es

transformen monopolis públics en privats, que no hi ha correlació entre privatització i qualitat, que no es garanteix l'accés universal, ja que augmenten els preus i es deixa una part de la societat sense poder accedir-hi, i que l'Estat no estalvia costos i acaba pagant els deutes per mantenir el servei.

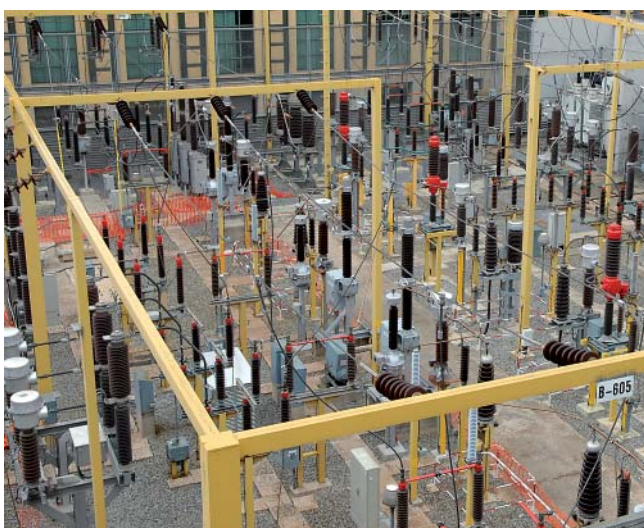
Malgrat l'evidència dels seus propis estudis, els governs espanyol i català continuen privatitzant empreses i serveis públics, posant-los en mans dels seus amics perquè augmentin els guanys que acabem pagant els treballadors i treballadores mitjançant la devaluació de salaris i l'augment de la precarietat laboral. L'excusa que utilitzen per privatitzar es basa a aconseguir diners per a les arques públiques, reduir el dèficit, fer el servei més eficient i possibilitar la lliure competència que abaixarà les tarifes que paga la ciutadania. Aquests quatre axiomes formen la gran mentida dels neoliberals de dretes o de centreesquerra.

Per una banda, si es privatitzen empreses o serveis amb pèrdues, el sector privat els compra a un preu simbòlic després que l'Estat n'assumeixi els deutes. Per una altra banda, amb la venda d'empreses o serveis que donen beneficis, el que aconseguen és privatitzar els guanys i socialitzar les pèrdues. Un exemple en són les empreses elèctriques. Després de privatitzar-les, les tarifes han pujat més del 80% i continuem aportant diners públics dels pressupostos de l'Estat que van a parar a butxaques privades. A més és completament fals que la gestió privada dels serveis sigui més eficient. La realitat és que quan es privatitza la gestió d'un servei públic s'han de pagar, a més del cost del servei, els beneficis empresarials i l'IVA.

Un exemple que desmitifica les bondats de la gestió privada ens el proporciona el municipi de Montornès del Vallès. El servei de manteniment de l'enllumenat públic era prestat per una empresa privada i costava més de 500.000 euros anuals. Ha estat recuperat per l'Ajuntament per gestionant-lo directament i l'estalvi que se n'ha derivat és superior al 40%.

L'últim exemple negatiu és la privatització d'Aigües Ter Llobregat, sens dubte un atemptat de CiU contra la ciutadania catalana en benefici econòmic dels seus amics. Una privatització d'un servei essencial que ha comportat, d'entrada, un augment de tarifes per tal de fer la venda atractiva als inversors, alhora que la Generalitat assumia el deute de l'empresa (640 milions de euros), que acabarà pagant la ciutadania, a més del compromís d'una futura pujada de tarifes per fer rendible el negoci. Evidentment, si els comptes d'aquesta empresa no surten, la Generalitat no deixarà la ciutadania sense aigua i tornarem a posar diners públics per a l'enriquiment de les elits dominants.

La gran incògnita no és quant trigarem a tornar a posar diners públics per als guanys d'un quants, sinó quant trigarem els treballadors i treballadores i la ciutadania a dir prou a aquestes polítiques que es fan en benefici de les elits dominants i a costa nostra. Ara més que mai, és el moment de defensar els nostres serveis públics. ■ **Francisco Sánchez Cadenas**

Les empreses elèctriques, després de privatitzar-les, han pujat les tarifes més del 80% i continuem aportant diners públics dels pressupostos de l'Estat que van a parar a butxaques privades

Campaña agresiva para forzar la privatización de Correos

La campaña de desprestigio contra Correos tiene el objetivo de presionar al Gobierno para que venda esta empresa pública al mejor postor

Coincidiendo con la presentación del Anteproyecto de Ley de PGE-2014 en el que se contempla una partida de 518 millones de euros para el Grupo Correos, los lobbies de presión se han conjurado, en una ofensiva mediática sin precedentes, a por la mayor empresa pública del país. De nada sirve que el presidente de la Sociedad Estatal de Participaciones Industriales (SEPI, holding de empresas participadas por el Estado en el que el Grupo Correos está integrado) haya reconocido, en sede parlamentaria, que esa cantidad se corresponde con la deuda acumulada del Estado con el operador postal público correspondiente a los años 2011, 2012 y 2013 por la prestación del servicio postal universal que Correos tiene asignado por ley y que consiste, entre otras cosas, en garantizar el derecho a la comunicación postal a toda la ciudadanía –más 9.400 puntos de atención, 7.000 de los cuales son de atención rural– independientemente de su ubicación geográfica. Algo que las empresas privadas del sector –entre ellas el segundo operador nacional UNIPPOST, vinculado a un importante grupo empresarial catalán– no están dispuestas a hacer, si no es a cambio de tener acceso a la red postal pública en condiciones ventajosas, al no resultarles económicamente rentable por sus propios medios.

Da igual que el subsecretario de Fomento haya afirmado, también en el Congreso de los Diputados, que “la privatización de Correos no forma parte de la agenda del Gobierno”. Por un oído les entra y por otro les sale a quienes, al calor de la venta de acciones del Royal Mail británico y del CTT portugués –soslayando otros modelos como el de La Poste francesa o La Poste Italiana, ambas de propiedad pública y con cuotas de mercado del 100% y el 93% respectivamente– han iniciado una agresiva campaña de desprestigio contra el operador español emitiendo mensajes del estilo: “a Correos le dan demasiado dinero”, “tiene una plantilla muy abultada” y “es un mastodonte ineficiente que no tiene sentido en el siglo XXI”, cuyo objetivo no es otro que el de presionar al Gobierno para que venda Correos –que ya viene actuando en un mercado postal muy liberalizado, especialmente en el ámbito local desde los años sesenta– al mejor postor.

Servicio público más valorado

Para CCOO, Correos puede y debe ser una empresa viable desde el sector público. Siempre ha aparecido en las encuestas del CIS como el servicio público más

valorado. El Plan de Acción Empresarial contiene elementos de diversificación de la oferta –especialmente en el mercado de la paquetería y el comercio electrónico– que pueden contribuir, siempre que el Estado siga financiando el coste de la prestación del servicio universal en tanto que derecho de ciudadanía, al fortalecimiento de una empresa pública generadora de empleo –ERE y dumping laboral están a la orden del día en el atomizado sector postal privado– y respetuosa con los derechos de los más de 55.000 trabajadores y trabajadoras que la integran, 8.000 de ellos en Catalunya. Nadie puede asegurar que una empresa pública no vaya a ser privatizada en el futuro en un contexto sociopolítico y económico en el que gobiernos de un color y otro lo han hecho sin complejo alguno y a espaldas, y ejemplos nos sobran. Pero para disputar ideológicamente esa tendencia, CCOO pone sobre la mesa alternativas solventes y creíbles que hagan suyas los trabajadores y trabajadoras y no pierde el tiempo, como otras “opciones” sindicales, sembrando permanentemente el miedo que paraliza cualquier tipo de razón. El tiempo, hasta la fecha, nos ha venido dando la razón. ■ **Benjamín Momblant**

Força participació a la Segona Conferència Consultiva de CCOO del Baix Llobregat

El 15 de novembre, ens vam reunir per parlar els uns amb els altres i escoltar-nos sobre quines coses van bé i quines van malament al nostre sindicat. Aquesta Segona Conferència Consultiva de CCOO del Baix Llobregat ens va servir per reforçar l'eina de la classe treballadora per a la transformació social i per a la conquesta i defensa de drets laborals i socials que és Comissions Obreres. Novament, tothom va poder participar-hi i dir-hi la seva. Més de 250 companys i companyes van intervenir activament en els debats i els tallers de negociació col·lectiva, afiliació i formació. Es van proposar un seguit de temes que es van debatre i, a més, es va rendir comptes de la gestió econòmica realitzada. Pensem que aquesta és una bona forma de contribuir que el nostre sindicat sigui més fort i per fer millor encara la nostra feina.

ELS TEMES QUE S'HAN DEBATUT

- Un sindicat fort als centres de treball. Impacte de la reforma laboral.
- Defensa i conquesta de drets socials. Drets de ciutadania.
- Relacions amb altres organitzacions i moviments socials. Aliances.
- Afiliació. Sense afiliades i afiliats no hi ha sindicat.
- Lluita contra l'atur, mobilització, propostes, utilitat del sindicat.
- Atac a les pensions. Mobilització i propostes.
- Eleccions sindicals. O som representatius o no som un sindicat de classe.
- Sindicalista de referència, unitat d'atenció afiliativa, reunions amb seccions sindicals...
- Desenvolupament de les idees-força sorgides de la Primera Conferència Consultiva Comarcal i de la Resolució general del VII Congrés.
- Reformes internes al sindicat.
- Transversalitat i perspectiva de gènere.
- Imatge del sindicat. Participació i transparència.
- Calendari d'acció sindical: "S'ho volen carregar tot", però nosaltres tenim alternatives, tenim respostes. ■

Jornada Mundial pel Treball Digne 2013

Per a la Confederació Sindical Internacional (CSI), el dia 7 d'octubre és una data per reclamar el treball digne a tot el món. Enguany, a Catalunya la jornada tenia per lema "Treball i pensions dignes. Serveis públics universals", i va començar la nit del diumenge 6 al dilluns 7, quan delegats i delegades de CCOO i UGT es van tancar a l'església del Pi de Barcelona com a acció de protesta per reclamar millors condicions laborals.

L'endemà, hi havia una concentració conjunta de CCOO, UGT i USOC davant de la seu de la patronal Foment del Treball, a la Via Laietana de Barcelona. Centenars de delegats, doncs, van continuar reivindicant un treball i unes pensions dignes, així com la defensa de l'ocupació de qualitat i el desbloqueig de la negociació dels convenis col·lectius.

Allà, el secretari general de CCOO de Catalunya, Joan Carles Gallego, va recordar que avui dia la poca ocupació que es crea esdevé precària. Va insistir també a defensar la protecció social, especialment envers els més desfavorits, i en criticar l'actitud patronal beneficiant-se de la reforma laboral del Govern del PP. ■

La marxa contra l'atur d'Osona reuneix més de 150 persones

CCOO i l'Assemblea d'Aturats d'Osona van organitzar, el passat 27 d'octubre, una marxa contra l'atur, que va anar des de Manlleu fins a Vic i que va comptar amb la participació de Joan Carles Gallego, secretari general de CCOO de Catalunya.

Les més de 150 persones que van fer la marxa van reclamar, entre d'altres mesures, un pla de formació ocupacional que ajudi a reduir l'elevat nombre de persones en atur que hi ha a Osona i un pla industrial que permeti salvar les indústries que hi ha a la comarca.

La marxa va tenir el suport d'ERC, ICV, PSC, SI, Òmnium Cultural, IAC i de l'Assemblea de Drets Socials que van demanar també a la Generalitat i al Govern del PP que facin polítiques per crear llocs de treball i reactivar l'economia del territori. ■

L'Agrupació d'Agents Forestals de CCOO compareix al Parlament i exposa la seva visió del Cos

A la compareixença al Parlament, els forestals de CCOO van argumentar la rendibilitat del Cos

L'Agrupació d'Agents Forestals de CCOO va comparèixer al Parlament per exposar la seva visió de la campanya de prevenció d'incendis forestals del 2013.

Tenint en compte l'oportunitat històrica que això significava per al Cos i per als seus representants de CCOO, els delegats i la delegada de l'Agrupació van entomar el repte. Durant la compareixença no es van limitar a parlar de la prevenció d'incendis del 2013, sinó que van exposar la seva visió de la situació actual i de les necessitats del Cos. El plantejament que van fer és el del desenvolupament del Cos d'Agents Rurals com la millor mesura de prevenció d'incendis i d'altres agressions al medi natural, no solament per al 2013 o per al 2014, sinó per al segle XXI.

Van denunciar les limitacions dels gestors públics que ha tingut el Cos, que han estat incapaços de tirar-lo endavant, fins i tot en els anys que hi havia pressupost per fer-ho. I van reclamar el desplegament de la Llei del Cos d'Agents Rurals, que ja té 10 anys. Des del punt de vista d'estratègia sindical, l'Agrupació d'Agents Forestals de CCOO fa temps que ha canviat les "protestes" per les "propostes". En un moment en què els governs són immunes a les mobilitzacions, s'han centrat a denunciar les deficiències de gestió de l'Administració i a fer els estudis i les propostes que haurien de realitzar els alts càrrecs. Els companys que van anar al Parlament lliuraren a tots els grups parlamentaris diversos documents que contenien l'estudi del desplegament del Cos, els costos associats i també els beneficis que això podria aportar. És a dir, assumint que les actuals regles del joc obliguen l'Administració a ser rendible, les propostes de CCOO argumentaven aquesta rendibilitat per no haver de sentir un cop més "que no hi ha diners". Precisament perquè no hi ha diners s'han de fer les coses millor. No és un problema de diners, sinó de capacitat de gestió. ■

Taula rodona a Lleida, la llengua: cohesió o confrontació

A Lleida, el 21 de novembre, va tenir lloc la taula rodona que va cloure el primer cicle de les VIII Jornades de Normalització Lingüística de CCOO, sobre "La llengua: cohesió o confrontació", dirigida per Miquel Pueyo i en la qual van intervenir Ramon Sistac, Conxita Navarro i Montse Baquero.

Les conclusions a què arribaren els ponents van ser, en primer lloc, que la llengua és important, però que la identitat catalana va més enllà, les influències són més àmplies i hi ha altres factors, com el mimetisme social i la integració. Això no obstant, el seu pes és definitori i com que així és percebut és per aquest motiu que volen combatre la llengua amb tanta força.

En segon lloc, van parlar de com n'és de fatigant haver d'estar constantment argumentant, justificant-se, batallant, avui igual que fa 30 anys, per defensar la llengua, la seva unitat, el seu ús... Pensen que aquesta lluita no és deguda a la incultura i el desconeixement de la realitat, sinó que va més enllà i és causada al retorn lent, de moment suau, però ininterromput, del feixisme, no solament a Espanya, sinó també a tot Europa. Es parlà també sobre el futur de la llengua, debat que socialment sempre ha estat apocalíptic. Segons els ponents, cal reflexionar-hi, però sense exagerar: l'escola hi ha tingut un paper important i l'ha de continuar tenint.

Finalment, pel que fa al paper del català en un hipotètic estat independent és on els ponents van mostrar més dubtes: com s'integrarien les altres llengües, quin hauria de ser l'estatus del català, quin seria el paper del castellà, com afectaria el català el trilingüisme amb l'anglès...

Aquestes jornades, convocades per les CCOO de Catalunya, el País Valencià i les Illes Balears, amb el títol de "Viure en català sense cap retallada", volen reflexionar sobre la llengua catalana sota la premissa que normalitzar-ne el coneixement i l'ús és un dret de ciutadania, i s'estan fent entre el mes de novembre d'enguany i fins al mes de maig del 2014. ■

En marxa el Programa d'ajuts per a la rehabilitació energètica d'edificis

CCOO animem tota la ciutadania a valorar i introduir mesures d'estalvi energètic als seus habitatges

El passat 1 d'octubre, el BOE va publicar la convocatòria per accedir al Programa d'ajuts per a la rehabilitació energètica d'edificis existents del sector residencial (ús d'habitatge i hotel·ler), PAREER. Aquest programa té per objectiu promoure la realització d'actuacions per afavorir l'estalvi i l'eficiència energètica i aprofitar els recursos renovables.

El programa disposa d'una dotació pressupostària de 125 milions d'euros i es tracta d'una única convocatòria a escala de tot l'Estat espanyol. La modalitat d'ajut depèn del tipus d'actuació: es preveu una entrega dinerària sense contraprestació o bé préstecs reemborsables fins a dotze anys (al 0% d'interès). El programa PAREER té una vigència de dos anys, tot i que l'esgotament del pressupost podria anticipar-ne el tancament.

Tipus d'actuació

Hi ha quatre tipus d'actuacions: millora de l'eficiència energètica de l'envoltant tèrmic (murs, finestres, cobertes, etc.), mi-

llora de l'eficiència energètica de les instal·lacions tèrmiques i d'il·luminació, substitució d'energia convencional per biomassa a les instal·lacions tèrmiques i substitució d'energia convencional per energia geotèrmica a les instal·lacions tèrmiques.

Per a CCOO de Catalunya, aquesta mesura és un petit pas per les necessitats urgents de reduir els nostres impactes ambientals i la gegantina dependència que tenim de matèries primeres fòssils que hem d'importar. Tot i això, constatem l'escassa quantia de les partides i, un cop més, la complexitat per sol·licitar aquests ajuts públics.

No obstant això, animem tota la ciutadania a valorar i introduir mesures d'estalvi energètic als seus habitatges, per la continuada tendència a la pujada de preus de l'electricitat i el petroli. Igualment, els responsables de la gestió d'instal·lacions hotel·leres tenen una bona oportunitat per reduir el seu impacte ambiental i les seves despeses fixes.

Es pot obtenir més informació al web de l'Institut per a la Diversificació i Estalvi de l'Energia:

<http://www.idae.es/index.php/id.745/mod.pags/mem.detalle>

Avancem junts

El Port de Barcelona posa al teu abast la xarxa logística i de serveis més avançada. Perquè disposa de prop de 100 línies regulars que el connecten amb 300 ports dels 5 continents, 30 terminals de mercaderies especialitzades, terminals marítimes interiors repartides per la península Ibèrica i el sud de França i connexió ferroviària amb Europa amb l'ample de via internacional.

Tot això, sumat al segell de qualitat Efficiency Network o a la darrera ampliació per arribar a una capacitat de moviment de 5 milions de contenidors anuals, fa del Port un *hub* que no para de créixer i que ens fa avançar junts.

Port de Barcelona, el primer *hub* logístic del sud d'Europa.

Port de Barcelona

CCOO, cap a una necessària reestructuració organitzativa interna

El passat mes d'octubre, el Consejo Confederal de la CS CCOO aprovava la renovació de la nostra estructura sectorial.

Els motius d'aquesta es fonamenten en els canvis produïts a l'empresa, en les condicions de treball que emanen d'una reforma laboral que individualitza les relacions laborals i fragmenta la negociació col·lectiva, i en uns importants nivells d'atur que ens dificulten la defensa i organització d'aquests treballadors i treballadores. Val a dir que aquests canvis, en termes d'involució social, també tenen una influència directa en la situació econòmica del sindicat i en la seva organització interna.

Aquesta difícil situació obliga el sindicat a tornar a legitimar-se al centre de treball per crear les condicions que ens han de permetre agrupar i organitzar-nos internament per ser més forts, més sòlids i més eficaços en els nostres objectius.

Nova estructura sectorial

La nova estructuració sectorial no hauria de ser una mera suma de federacions ja existents, sinó una readscripció sectorial coherent que ens permeti superar l'actual mala ubicació de diferents col·lectius o sectors. Aquesta reestructuració organitzativa ha de tenir una sèrie de criteris per dur-la a terme, entre d'altres: presència afiliativa, realitat sectorial i empresarial, mapa electoral i de negociació col·lectiva, correspondències amb estructures d'altres sindicats en l'àmbit estatal, europeu o mundial i una substancial reducció de costos de funcionament. En aquest

Aquestes reformes internes ens han de permetre arribar més i en millors condicions als centres de treball, i tenir més capacitat d'atendre i representar els treballadors i les treballadores

sentit, ja es troba molt avançat el procés de fusió de les federacions d'Indústria i Fiteqa, que culminarà en un congrés extraordinari que se celebrarà els dies 19 i 20 de febrer. CCOO de Catalunya aposta per aquest repte col·lectiu, sent conscient del sobre esforç que es demana a l'organització en un context social advers i també per la voluntat compartida de voler tenir-ho enllestit abans de l'inici del període àlgid electoral, que començarà l'últim trimestre del 2014.

Reforma territorial de la província de Barcelona

D'altra banda, i en el marc d'aquest període de reforma interna, les CCOO de Catalunya volem aprofitar per reformar la nostra organització territorial de la província de Barcelona, continuant apostant per una organització d'unions de sindicats de ram. Una organització sindical que també es legitima des de l'arrelament i la proximitat al territori, que desenvolupa l'acció socioeconòmica i que comparteix i es posa al capdavant de les reivindicacions i els anhels de la comunitat a la qual representem.

Aquesta nova proposta organitzativa haurà de ser fruit de la discussió i participació del conjunt de les organitzacions confederades, i s'haurà de fer de manera harmònica amb la reforma sectorial prevista.

En definitiva, aquestes reformes internes ens han de permetre arribar més i en millors condicions als centres de treball, tenir més capacitat d'atendre i representar els treballadors i les treballadores, especialment aquells que actualment no tenen un vincle amb el sindicalisme de classe, i, en qualsevol dels casos, continuar avançant en una cultura de la cooperació i la col·laboració interna com a signe identitari propi de les CCOO. ■

Josep M. Romero

CCOO de Catalunya presenta la seva nova campanya d'imatge

CCOO de Catalunya ha engegat una nova campanya d'imatge que acompanyarà el material d'eleccions sindicals i també de promoció de l'afiliació al nostre sindicat. Aquesta és una campanya que vol destacar que darrere de CCOO hi ha persones i valors. Totes les reivindicacions, els èxits i les accions estan fetes per persones agrupades voluntàriament en forma de xarxa. La lupa, element central de la campanya, ens permet apropar-nos i descobrir l'essència del sindicat: la força de la col·lectivitat.

Juntament amb l'element central, hi trobem altres missatges com "Més gent més força", "Suma-t'hi", "Fem pinya" o "Som la teva veu", que reforcen la idea de la suma de gent, de la unió, de la solidaritat, etc. I també un altre lema com "El que és teu, és teu", en clara referència al treballador o treballadora i la crida a la seva implicació per defensar tots junts els drets socials i laborals. Tots i totes fem sindicat. A la campanya, hi trobem icones que acompanyen els lemes com la suma de cordes enllaçades, el megàfon com a element per fer-nos escoltar o el símbol de m'agrada en clara referència a la importància que tenen les xarxes socials en la societat actual.

I també formarà part de la campanya el lema dedicat al 50è aniversari de CCOO de Catalunya que tindrà lloc l'any 2014, un lema, "50 anys construint presents i futurs", que té en compte el gran bagatge històric del sindicat en les darreres cinc dècades en la millora de la vida dels treballadors i les treballadores, però, sobretot, destacant que ara és fonamental construir el present i el futur.

Aquí teniu alguns exemples d'aquesta campanya que acompanyarà les accions del sindicat en els propers anys. ■

LA FRASE Antonio Gala Velasco (1936), escriptor.

“La dictadura se presenta acorazada porque ha de vencer. La democracia se presenta desnuda porque ha de convencer.”

VA DE LLETRES

‘Morire di non lavoro’, d’Elena Marisol Brandolini

CCOO de Catalunya ha acollit recentment la presentació del llibre *Morire di non lavoro. La crisi nella percezione soggettiva*, de la periodista italiana i llicenciada en economia Elena Marisol Brandolini.

L'autora ens mostra una visió diferent sobre la crisi econòmica que vivim actualment i ens apropa al punt de vista de les persones afectades, denunciant les polítiques impulsades per la Unió Europea que asfixien les economies dels països i empitjoren les condicions de vida de la ciutadania i en debiliten la salut psicofísica.

El llibre estudia la situació a Itàlia, a Espanya i a Catalunya i analitza situacions com l'enuig al carrer, passant per la desesperació fins a arribar al suïcidi, com a resposta individual que esdevé col·lectiva i omple la crònica dels darrers anys. ■

SOLIDARITAT

Un equip d'afiliats de CCOO participa a la Trailwalker Girona 2014

Des del 1981, l'ONG Intermón Oxfam organitza un desafiament esportiu anomenat Trailwalker amb l'objectiu de recaptar fons per lluitar contra la pobresa i la injustícia. Es tracta d'una cursa en què equips de quatre persones recorren a peu 100 quilòmetres en un màxim de 32 hores.

A l'edició de la Trailwalker que tindrà lloc a Girona el 26 d'abril del 2014, des d'Olot fins a Sant Feliu de Guíxols, s'hi ha animat a participar un equip d'afiliats de CCOO: Ignasi Casas, Fernando Gigante, Santiago Ginés i Rubén Gómez, amb Tomás Lou i Enrique Rodríguez de suport.

A través de la pàgina web <http://trailwalker.oxfamintermon.org/es/equipos/ficha/BCN2014/G180/ccoo-catalunya> es poden fer aportacions econòmiques per a una bona causa, que Intermón Oxfam destina a més de 400 projectes de cooperació, acció humanitària, comerç just i sensibilització a 40 països. ■

<http://trailwalker.oxfamintermon.org/es/equipos/ficha/BCN2014/G180/ccoo-catalunya>

COMUNICACIÓ

CCOO de Catalunya estrena nou web

CCOO de Catalunya ha posat en funcionament una nova versió de la seva pàgina web, www.ccoo.cat, que ja és la cinquena des que el sindicat va iniciar la seva presència a Internet l'any 1997.

En aquesta actualització s'ha redissenyat la part de presentació dels continguts i s'han utilitzat les últimes tecnologies de maquetació web existents (HTML5 i CSS3) per fer-la més propera als seus usuaris i usuàries.

Així, s'han fet més accessibles els continguts que més es busquen, com ara els convenis, la formació, l'assessorament o els descomptes per a l'afiliació. A més, també s'ha pensat en les noves maneres d'accedir a Internet des de diferents dispositius, com ara tauletes (tablets) o telèfons mòbils, perquè els continguts s'adaptin a l'espai disponible en cada un d'ells. ■

SEGIS

Alfons López & Pepe Gálvez

**TENS 1 KG
D'ARRÒS
A LA
BUTXACA**

**No et pots ni imaginar el
que aconseguim amb 1 €**

A l'Obra Social "la Caixa" amb només un euro podem facilitar un àpat per a un nen que viu en situació de risc de pobresa.

Gràcies a persones com tu, cada euro es destina de forma íntegra a organitzacions humanitàries locals i nacionals.

Ajuda'ns a aconseguir que tots els nens tinguin una alimentació adequada. Per a tu només serà 1 €; per a ells, una oportunitat.

Obra Social "la Caixa"

Contra la pobresa infantil

Converteix-la ara en realitat mitjançant:

laCaixa.es/Microdonatius

SMS al **28029*** amb la paraula **ALIMENT**